

Hồi 13

Đồ Long bang

áng hôm sau.

Đại lãnh chủ Triển Hy, nhị lãnh chủ Trương Tử Đan, tam lãnh chủ Tịch Như Tú cẩn thận hậu vệ Mã Thái và Chiến Bình y hện mà đến phòng Bửu Bửu, nhìn thấy một đứa trẻ nhỏ mà cái đầu to đang nằm trên giường. Tiểu Bàn Đầu không cho ai vào trong phòng khuấy nhiễu, năm người chỉ bỏ mặc ra về.

Tịch Như Tú lắc đầu thở dài nói:

- Ta có cảm giác không mấy tốt lắm là tiểu quỷ này nhất định làm trò tác quái.

Nhị lãnh chủ Trương Tử Đan thì không ý kiến nói:

- Thế thì mặc hấn, ai bảo thủ lãnh không lo!

Mã Thái lại dường như biết trước như vậy, cười nói:

- Cái vị tiểu tông khi nhõng nhẽo rồi thì thủ lãnh sẽ giơ hai tay lên đầu hàng. Nếu như bắt buộc nhất hấn được đó mới là điều lạ!

Chiến Bình kiến nghị:

- Không thì cứ sáu giờ đồng hồ là điểm thù huyết hấn một lần, ngày mai mới cho hấn thức dậy.

Tam lãnh chủ Tịch Như Tú trước tiên phản đối, nói:

Người đừng đưa ra ý kiến hại người đó. Ngày mai hấn thức dậy ai chịu nổi với hấn? Ta không làm, tiểu quỷ này chỉ có thủ lãnh ức chế hấn, bọn ta đều chịu bó tay.

Đại lãnh chủ Triển Hy sau cùng mở miệng:

- Chuyện đã bày ra trước mắt, bọn ta cũng vô dụng, đề phòng chút là xong.

Trên thực tế, cũng chỉ có thể thôi, không thể nào dám nhổ lông trên đầu của tiểu hồ ly.

Bọn họ an ủi lẫn nhau:

- Quân tử không đấu với tiểu nhân!

Ngày hôm đó hội nghị kết thúc, Trần Đông Thăng quả nhiên đề ra ý kiến mời Tần Bửu Bửu lên kinh thành chơi. Triển Hy đang muốn cự tuyệt, Tần Bửu Bửu không biết từ đâu chạy ra, vui mừng kêu to lên:

- Đi đi, dĩ nhiên phải đi, ta buồn muốn chết rồi.

Triển Hy hoảng hồn, lằm bằm nói:

- Bửu Bửu, người sao không nghe lời vậy hử?

Bửu Bửu lí lắc cười hì hì nói:

- Các người chỉ nói với ta không nên chạy trốn, đâu có nói là ta không được nhận lời mời, và ta cũng được danh chánh ngôn thuận đi ra tìm đại ca. Hì, chỉ trách các người lúc đầu không nói rõ, ta sắp sửa đi đây.

Tần Bửu Bửu chấp tay sau đít, nói xong đưa tay ra. Thì ra hắn đã sửa soạn xong túi xách, khoái chí nói:

- Ta mãi không tìm được cơ hội chạy trốn, lần này phải cảm ơn Trần đà chủ vậy.

Triển Hy nạt to nói:

- Thủ lãnh hành tung không biết đâu, người lại đi như vậy thì ai lo cho người?

Tần Bửu Bửu chạy nhanh đến ẩn phía sau lưng của Trần Đông Thăng, chỉ ló ra cái đầu, le lưỡi nói:

- Trần đà chủ tự nhiên sẽ lo cho ta. Hơn nữa, ta cũng không phải nhỏ, người không cần bận tâm.

Trần Đông Thăng trong bụng có tính toán, tự nhiên phải giúp Bửu Bửu, cười nói:

- Đại lãnh chủ đừng lo, tạm thời bảo đảm Bửu Bửu thiếu gia trở về nguyên vẹn.

Triển Hy thở dài, lằm bằm nói trong lòng:

"Nếu như trước kia, ta sẽ tin người ngay, còn bây giờ..."

Trần Đông Thăng nhay cảm vô cùng, giật mình nói:

- Sao? Đại lãnh chủ cho rằng thuộc hạ tài mọn, không đủ để bảo vệ Bửu thiếu gia chu toàn ư?

Gương mặt có vẻ không vui.

Triển Hy có nỗi khổ trong lòng mà nói không ra, liền giải thích:

- Người hiểu lầm rồi. Hiện nay Đồ Long bang đang kế hoạch dùng toàn lực tấn công phân xã Bắc Kinh. Bửu Bửu lí lắc quậy phá, đi làm cho người thêm phiền phức, phân tán lực lượng của người.

Tần Bửu Bửu mãi trốn ở phía sau lưng Trần Đông Thăng, lúc này mới ló đầu ra nói:

- Ai nói xấu ta đó? Đại ca đột nhiên mất tích, ta làm đệ đệ đương nhiên phải nhận lấy cái trách nhiệm này, giúp các người đối phó lại Đồ Long bang. Đừng quên ta đây là trí đa tinh, có ta ở phân xã Bắc Kinh, ai dám chủ trương đánh Kim Long Xã.

Triển Hy nghe được phần nào lời nói ẩn ý của Bửu Bửu, nhưng vẫn không yên tâm nói:

- Người lo lắng an toàn của thủ lĩnh thì tốt nhất là ở lại đây, tránh khỏi lúc thủ lĩnh về, hai bên lỡ dịp, Bửu Bửu...

Bửu Bửu không đếm xỉa nói:

- Ngồi dưới gốc cây đợi thử là người ngu vậy. Ta đã quyết định tự đi tìm đại ca. Đại lãnh chủ không cần phải khuyên ta. Có những người kinh nghiệm quá phong phú sẽ trở nên ngu dốt, ta chịu bó tay để trở thành một kẻ ngu dốt ư? Trần đà chủ, bọn ta đi thôi!

Trần Đông Thăng gật đầu, cung tay chào Triển Hy nói:

- Đại lãnh chủ yên tâm, Bửu thiếu gia quyết không có chuyện gì đâu.

Chuyện đến nông nỗi này, Triển Hy chỉ biết nói:

- Cũng mong chuyện được như thế!

Tần Bửu Bửu được dễ dàng, cười hi hi nói:

- Đừng nhìn mặt nhú má, đại lãnh chủ. Coi bộ hình dáng này để lãnh phu nhân thấy được thì biết đấy!

Rồi nghiêm chỉnh nói:

- Người nên tin tưởng ở ta, người Thiếu Thất sơn xuống đây không thể là bao rác.

Nhìn hình ảnh sau lưng của Bửu Bửu nho nhỏ đi xa, Triển Hy đột nhiên cảm thấy Bửu Bửu hiện nay so với trước kia có khác rất nhiều. Gần giống như một tên ngoan đồng bỗng biến thành trí giả, làm cho người ta phấn chấn tinh thần. Nhất là cái khoảnh khắc Bửu Bửu xoay người rời đi, chân chừa đầy ánh sáng trí tuệ. Đang lúc rời đi lại hồi phục cái thần sắc hồn nhiên lí lắc, làm cho người ta không sao hiểu nổi, dường như trong tâm có kế hoạch trọng đại đang chờ tiến hành.

Triển Hy không rõ dụng ý của Bửu Bửu, chỉ lo cho hấn chuyến đi vào hang hùm này không biết gặp gì, cũng không biết phải ăn nói với Vệ Tử Y ra sao.

Thở một hơi dài, Triển Hy quyết định thương lượng cùng huynh đệ rồi vạch định kế hoạch.

*

* *

Long Phụng hiên là một quán cơm lớn vào hàng nhất nhì ở kinh thành. Phú hào danh lưu thường đến đây dùng cơm để cho thiên hạ nể mặt. Tại vì Long Phụng hiên một món cải xanh xào cũng phải mất năm lạng bạc. Tiểu thương gia không ăn nổi đừng nói chi đến bần dân bá tánh. Dĩ nhiên vương tôn quý nhân đến đây không chỉ ăn món cải xanh xào, để mất mặt với thiên hạ, cho nên chi phí một bữa ăn cơm đủ để cho nhà bình dân bá tánh ăn cơm được trên hai tháng. Cho dù vậy, khách vẫn đông đúc. Đến giờ ăn, ít khi còn chỗ trống, thậm chí còn phải đặt chỗ trước.

Long Phụng hiên kinh doanh có thể nói là thành công. Người kinh doanh biết được tâm lý các phú hào thường thích phô trương tiền tài, có thể nói rất thông minh. Vị thông minh này đã qua đời, người tiếp nhận thay thế hẳn đúng là thế hệ sau cao tay hơn thế hệ trước, đó là đà chủ phân đà Bắc Kinh Trần Đông Thăng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đó là một địa điểm thương nghiệp tốt nhất ở kinh thành. Sự bố trí sắp xếp của nó lại cũng là số một ở kinh thành, đồng thời cứ hai năm là canh tân bố trí lại một lần, không để cho người ta có cảm giác nhàm chán, cũng chẳng trách các thân hào danh lưu tranh nhau mở yến tiệc nơi đó. Chẳng những có các món ăn ngon để thưởng thức, âm nhạc tuyệt vời, còn phổ ky phục dịch thì chu toàn thân thiết.

Ô Ca Nhi - Vệ Tử Y - cái vị lạc phách hàn, bại gia tử trưa nay cũng đến đây dùng cơm. Bộ đồ xám cũ với cái mặt như thất tình, dĩ nhiên làm cho đám phổ ky kinh ngạc. Nhưng cũng chẳng nói gì, cũng tiếp đón thân mật như thường lệ. Chỉ cần nghĩ trong hồ bao có tiền cho đủ, cho dù là ăn xin, bọn họ vẫn hoan nghinh, nhưng không được thiếu chịu. Ô Ca Nhi kêu toàn những món ăn mắc nhất, gọi những món ăn cho tới các vương tôn ăn mặc lụa là cũng không dễ gì dám kêu tới. Tại vì nơi đây là Long Phụng hiên.

Một mình hắn kêu tới bốn món đồ ăn đặc tiền, bảy món đồ ăn thường, còn kèm một bình rượu nữ nhi hồng năm mươi năm trước. Đáng tiếc là, cái miệng của hắn trừ ăn đồ và uống rượu ra thì không dễ gì mở miệng. Hắn ăn rất văn vẻ và nhanh. Không bao lâu một mâm rượu thức ăn như vậy mà mười phần hắn ăn hết bảy tám. Phổ ky lại một lần trợn mắt, không ngờ cái tên ốm gầy này mà ăn dữ như vậy, không biết đồ ăn đi đâu hết.

Ô Ca Nhi đứng dậy vung vai, lủi thân muốn bước đi. Phổ ky vội nói:

- Vị thiếu gia, người chưa trả tiền.

Ô Ca Nhi nói gọn băng:

- Tiền! Ta xài hết rồi.

Phổ ky mặt biến sắc, lạnh lùng nói:

- Không tiền mà người ngang nhiên dám lên kinh thành, đến Long Phụng hiên, tiệm nổi danh và gọi toàn những thức ăn đắt tiền? Người cố tình đến đây ăn quỵt?

Ô Ca Nhi không chút ngượng nghịu, mỉm cười nói:

- Ta không phải cố tâm ăn quỵt, mà tại vì tiền đem qua thua sạch rồi, không chỗ ăn cơm, nghe nói nơi đây là của người giang hồ thiết lập. Người giang hồ rất trọng nghĩa khí, nên không so đo chút đỉnh tiền bạc, có phải không?

Phổ ky thấy Ô Ca Nhi cái mặt tỉnh queo, nổi giận lên:

- Nghĩa khí? Người và chủ ta không có tình cảm giao hảo gì cả, căn cứ vào đâu để nói nghĩa khí? Nếu như ai cũng như người, bọn ta há chẳng uống nước lã ư?

Ô Ca Nhi lấy tay áo quệt mồ hôi trên trán, nói:

- Uống nước lã còn tốt hơn là đói bụng, vấn đề cơ bản là một chút nước lã cũng không có.

Chưởng quỹ chạy đến, cũng tức giận nói:

- Cái vị tiểu ca này trong người không có một đồng xu. Chúng ta cho người dẫn hắn lên phủ thu tiền cũng được.

Ô Ca Nhi hai tay vệt ra, không có cách chi nói:

- Gia gia của lão tử sẽ đuổi ta ra, cẩn thận, hắn dùng chổi quét luôn người ra đấy.

Chưởng quỹ nổi nóng, mặt hầm hầm nói:

- Huynh đài, người giang hồ không ăn quỵt, người cố ý tìm rắc rối vậy?

Phổ ky rất cung kính thỉnh thị chưởng quỹ:

- Trần chưởng quỹ, cần mời đầu lĩnh ra không?

Chưởng quỹ họ Trần tên là Vận, là họ hàng với Trần Đông Thăng, lắc đầu nói:

- Hôm qua có vị khách nhỏ đến, đầu lĩnh lo ứng phó với yêu sách của hắn, bận đến nhức đầu nhức óc. Hà hướng chút chuyện nhỏ này mà lao sư động chúng, bọn người tìm cách mà giải quyết là được rồi.

Lúc ấy bỗng bên trong quây thu ngân lộ cái đầu rất dễ thương ra nói:

- Ta sẽ mét đầu lĩnh của người, nói các người tự ý lừa trên giấu dưới.

Quây thu ngân rất cao, Tần Bửu Bửu đứng ở bên trong, chỉ có cái đầu là không bị che khuất, đôi mắt lí lắc tinh quái lóe sáng, thú vị khi nhìn thân hình Ô Ca Nhi.

Chưởng quỹ và phổ ky nghe tiếng quay đầu lại, vội gọi:

- Tiểu thiếu gia...

Tần Bửu Bửu rất ghét ai kêu hắn nhỏ, ngắt lời nói:

- Thiếu gia là thiếu gia, tại sao lại thêm tiếng "tiểu" nữa? Hay là cấp trên người còn đại thiếu gia?

Chưởng quỹ Trần Đắc Vận vội cười nói:

- Vâng, thiếu gia! Nhưng thiếu gia làm sao ở trong quây đó vậy?

Tần Bửu Bửu đưa tay nhỏ vỗ lên bàn một cái, xem rất uy thế, giận nói:

- Làm chưởng quỹ mà không ngồi quây bàn, lại đi ra đó nói chuyện cà kê với khách. Thiếu gia ta sợ đầu lãnh các người bắt tội người nên ta giúp người ngồi giữ quây không được sao?

Phải, vâng! Trần chưởng quỹ liền chạy đến quây bàn, cười nói:

- Đa tạ sự quan ái của thiếu gia, chỉ sợ vị khách ấy...

Tần Bửu Bửu quơ tay cắt đứt lời nói của hắn, đi ra cười nói:

- Vả lại thiếu gia cũng đang rảnh đấy, thôi thì để ta giúp người đối phó với hắn.

Chưởng quỹ và phổ ky chỉ biết cười chua chát, nhưng cũng vì vậy mà yên tâm. Bất chấp xử lý như thế nào, Trần Đông Thăng cũng không đổ lỗi lên đầu bọn họ được.

Một bộ đồ vải trắng ngà vận trên thân hình thanh lịch quý phái như vương tôn. Ánh mắt của thực khách không rời trên thân hình Bửu Bửu, chỉ có Ô Ca Nhi đôi mắt cứ nhìn xuống mặt đất, cố ý không nhìn hắn. Tần Bửu Bửu lí lắc ngấm nghĩa nhìn hắn đứng, vừa đúng lúc hai người mắt nhìn mắt.

Ô Ca Nhi giật mình, vội lùi sau một bước nói:

- Vị tiểu ca này có điều chi chỉ giáo?

Tần Bửu Bửu tăng háng cho thông cổ, cố làm ra vẻ khí khái, chấp tay sau lưng nói:

- Ngón tay (chỉ) của ta không biết dạy (giáo) người, cho nên không có chỉ giáo, nhưng không có ít khẩu huấn.

Ô Ca Nhi bất giác mỉm cười, cung tay nói:

- Có khẩu huấn chi, xin cứ nói. Tiểu sinh rửa lỗ tai để lắng nghe.

- Nho tử có dạy rằng...

Tần Bửu Bửu gật đầu làm bộ làm tịch, nghiêm chỉnh nói:

- Trông người dường như là người có học mấy bản thi thơ, đạo lý làm người ắt hiểu được. Ăn quýt ăn chạy là hành vi của kẻ cường đạo, ngoài sự trang bị bộ mặt thật dày như bức tường, còn phải có bản lĩnh và dũng khí để đối đầu với đại bang hội giang hồ, người có không?

Tần Bửu Bửu càng nói càng khoái chí, coi bộ tịch khẩu huấn lời ngay thẳng ý sâu xa, khổ khẩu từ tâm, nhìn thấy Ô Ca Nhi có vẻ khóc không ra khóc, cười chẳng dám cười. Hấn vui mừng đáo để, lại nói:

- Xem cái thân hình này của người thấy người lạ thì mắc cỡ như cô dâu nhỏ. Chắc là mới làm việc này lần đầu tiên, thấy người sắp bị tai nạn ta có chút không nhẫn tâm.

Nói xong thở dài một cái, Tần Bửu Bửu làm như vô phương nói:

- Thư sanh yếu đuối mà còn làm tàng. Ta không biết giúp đỡ bảo hộ người như thế nào?

Ô Ca Nhi - Vệ Tử Y - vừa tức cười, vừa tức giận, chửi thầm trong bụng:

"Cái tiểu quỷ này biết rõ ta là ai, còn làm bộ vênh vang lên lớp ta, cả gan dám sánh ta với cô dâu nhỏ, thư sinh yếu đuối. Về nhà nhất định phải đánh đòn hấn mới được".

Tần Bửu Bửu nhìn vào trong mắt, biết có chuyện không lành, nói nhỏ trong bụng:

"Xem ra hơi quá đáng. Đại ca nhất định đang chửi thầm ta, không chỉ vậy, còn đánh đòn ta thật đó. Thôi hãy cứu lấy hấn một phen để lấy công chuộc tội. Nhưng mà nói thật mà nghe, lần nào đại ca cũng giáo huấn ta, thì lần này đổi ngược vai trò, thật khoái quá, khoái quá!"

Hai người đều mang ý nghĩ riêng của mình. Ô Ca Nhi tỏ ra không gấp gáp nói:

- Tiểu sinh không phải cố ý ăn quỵt ăn chạy, sự việc nghiêm trọng đến thế ư?

Tròng mắt đảo một vòng, Tần Bửu Bửu đã có ý định, làm khó nói:

- Ăn uống một lần cũng không có chi là đại sự. Vấn đề là không thể phá qui cũ. Nếu không có người làm tiền lệ, sau này tất cả học đòi làm như vậy thì đáng ngại cho Long Phụng hiên.

Ô Ca Nhi mặt tái đi, lo lắng nói:

- Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đêm qua không thua hết tiền thì tốt quá.

Tần Bửu Bửu diễn xuất cũng chẳng kém, hai huynh đệ cùng đi lững thững một vòng, dường như đều muốn nghĩ ra cách giải quyết. Chưởng quỹ muốn lại khuyên giải nhưng không dám rời quầy tiền, gọi tiểu nhị đến dọn thế này thế nọ. Lúc đó hai huynh đệ dị khẩu đồng thanh nói:

- Có rồi, ta có cách rồi.

Kêu to một tiếng xong lại lấy làm lạ cùng nhìn nhau.

Tần Bửu Bửu trề môi, rất hào phóng nói:

- Xem người ngơ ngẩn đần độn như thế này mà nghĩ ra được cách gì, người nói trước xem!

Ô Ca Nhi cười một cái rồi thôi, xong trịnh trọng nói:

- Tiểu ca thông minh cái thế, vậy cách giải quyết nhất định là tốt, người cứ nói trước, không sao?

Lời nói biện minh mập mờ, chỉ có Bửu Bửu nghe hiểu được, rất ngây thơ, nói:

- Ta là đứa bé xấu, tính toán ý định không đúng. Ta càng không phải là người tốt, cái kế bây giờ chỉ có thay đổi thân phận của người mới có thể khỏi gặp khó khăn.

Đưa tay ngoắc chưởng quỹ, mỉm cười nói:

- Ta tuổi nhỏ, có lẽ thích hợp làm tiểu thiếu gia phải không?

Trần chưởng quỹ không hiểu rõ dụng ý của tiểu tử tông, nói hăng hái:

- Nếu như thiếu gia thích làm tiểu thiếu gia cũng được, nếu như không thích cũng chẳng sao.

Tần Bửu Bửu gật đầu, dường như sắp quyết định một chuyện lớn:

- Thế được, vì muốn cứu vị nhân huynh này, ta sẽ nhẫn nhịn làm tiểu thiếu gia.

Chưởng quỹ Trần Đắc Vận có chút mơ hồ nói:

- Tiểu thiếu gia, có gì quan hệ đến tiểu ca này vậy?

Cười hi hí, Tần Bửu Bửu liếc xéo nói:

- Tiểu thiếu gia dùng rượu thịt ắt không trả tiền, còn đại thiếu gia dùng thì phải mất tiền ư?

Trần chưởng quỹ càng không hiểu, hỏi:

- Thiếu gia dùng bữa ăn không mất tiền, nhưng mà đại thiếu gia này là từ đâu đến?

Tần Bửu Bửu chỉ Ô Ca Nhi, cười khanh khách nói:

- Các người gọi hắn là đại thiếu gia, hắn sẽ không cần trả tiền. Cũng bớt phiền phức cho các người, người nói cái biện pháp ấy tốt hay không?

- À!

Trần chưởng quỹ không nhịn được, kêu lên một tiếng nói:

- Vậy... vậy sợ...

- Biện pháp hay, biện pháp hay! Ai dám nói biện pháp ấy chẳng hay, ta sẽ vạ cổ hắn. Bửu thiếu gia thật là thiên tài vậy!

Tiếng nói rất oai nghiêm cắt đứt lời nói của chưởng quỹ, đó chính là của Trần Đông Thăng.

Chưởng quỹ và phổ ky vội vã cúi người chào. Tần Bửu Bửu thản nhiên nói:

- Người về sớm quá vậy? Đã kiếm được chưa?

Trần Đông Thăng lắc đầu, an ủi nói:

- Chưa có, ngày mai sáng sớm ta đi một chuyến nữa.

Hừ một cái, Bửu Bửu lạnh lùng nói:

- Tùy người, vả lại ta chỉ đợi nửa tháng, tốt nhất mau tìm cho ra.

Trần Đông Thăng vội hứa, mắt nhìn Ô Ca Nhi là lạ nói:

- Vị này là ai? Bửu thiếu gia tại sao nhận hắn là đại thiếu gia?

Ở đây Trần Đông Thăng dĩ nhiên không thể nhận là mình biết Ô Ca Nhi. Tần Bửu Bửu nói:

- Hắn mặc áo xám không hên, cho nên họ Bạch, cuộc sống luôn ở ngoài đường, ta thấy các người gọi hắn là Bạch Đường đại thiếu gia là tốt rồi.

Trần Đông Thăng thiếu chút cười to ra, ráng nén xuống, cung tay chào Ô Ca Nhi:

- Thì ra là Bạch Đường đại thiếu gia giá lâm! Thất kính, thất kính!

Ô Ca Nhi trong bụng chửi thầm Bửu Bửu quậy ấu, nhưng bề ngoài thì vội khoát đôi tay nói:

- Ta gọi là Ô Ca Nhi, không phải là Bạch Đường, cũng chẳng phải là đại thiếu gia của các người.

Trần Đông Thăng trợn mắt, không vui nói:

- Cho dù người vốn không phải, Bửu thiếu gia nói người phải thì người sẽ phải vậy.

Ô Ca Nhi trù trừ giây lát, cuối cùng lấy hết can đảm nói:

- Ta họ Ô, không thể sửa được. Hơn nữa ta cũng không muốn làm đại thiếu gia của các người.

Tần Bửu Bửu xoa dịu sự bất mãn của Trần Đông Thăng, cười nói:

- Ý của người là người còn có cách tốt hơn để giải quyết vấn đề?

Ô Ca Nhi tránh cái nhìn giận dữ của Trần Đông Thăng, nói cẩn thận:

- Ta có thể làm việc cho các người, cho đến khi đủ trả tiền nợ.

- Không được!

Trần Đông Thăng kêu lên:

- Ô Ca Nhi ta đã nghe qua. Hắn là một tên thất học, vô nghề, lang thang, làm được việc gì.

Tần Bửu Bửu đã có phần không nhân nại, "ừ" một tiếng nói:

- Ta nói thì hấn không chịu, hấn nói thì người không chịu. Thế phải tính làm sao?

Trần Đông Thăng thấy Bửu Bửu ủng hộ hấn, cũng nói:

- Nếu như Bửu thiếu gia ra mặt, thôi thì mọi việc để Bửu thiếu gia quyết định được rồi.

Tần Bửu Bửu "ừ" một tiếng, tỏ vẻ vui lòng, chỉ vào quây thu ngân nói:

- Ta thấy chưởng quỹ rất lười biếng, thôi thì mời hấn làm thu chi để cho chưởng quỹ có dịp mà lười biếng. Đó gọi là thành nhân chi mỹ, có phải không?

Chưởng quỹ trong bụng chửi rửa Bửu Bửu đáng chết. Trần Đông Thăng nhăn mặt cười nói:

- Bửu thiếu gia, mọi việc y như sắp xếp của người.

Thế là Ô Ca Nhi trở thành thu chi của Long Phụng hiên. Tuy là có hơi chậm chạp nhưng đây là người đặc mệnh của Bửu thiếu gia, ai dám nói một câu gì không phải với hấn?

*

* *

Ông trời đối với Trần Đông Thăng cũng chẳng tệ, cho hấn một phu nhân đẹp, một cô thiếp xinh. Phu nhân thì điệu dàng nhàn thục, ái thiếp thì thanh tao diễm lệ. Trần Đông Thăng có phần thương người sau hơn. Tần Bửu Bửu thì thích người trước, lại cố ý gần gũi với người sau, tức là Vương Thuần Thuần, ái thiếp của Trần Đông Thăng.

Wương Thuần Thuần co thon ngược nở, mi nhãn câu hồn. Tần Bửu Bửu vừa đến thì đặt cho một cái biệt hiệu Đại Tao Bà. Huỳnh đệ trong Long Phụng hiên ở phân xã Bắc Kinh đều đồng ý.

Đại Tao Bà Vương Thuần Thuần vừa thấy Tần Bửu Bửu lập tức có cảm giác hơi thẹn, nhưng muốn thông qua đứa nam nhi tiểu tử này để lấy lòng phu quân, nên chiếu cố vô cùng chu đáo.

Tần Bửu Bửu làm vẻ lớn lối tiếp nhận sự phục vụ của thị, không bao giờ có thành kiến nam nữ, thường ra vào phòng nghỉ của thị đòi này đòi nọ, không đòi được tới tay thì không thôi. Vương Thuần Thuần có khi nhịn không được hỏi:

- Bửu thiếu gia, người tại sao không đến đại phòng mà đòi?

Trề môi, Tần Bửu Bửu không vui nói:

- Chỗ ta ở gần người hơn, dĩ nhiên tìm người đòi. Đi vòng với tìm chim đại phải ngu không?

Tần Bửu Bửu thấy đại phòng quá vắng vẻ, không hứng thú mới gọi là "chim đại".

Vương Thuần Thuần rất thích thú khi đánh bại được tình địch, cười nói:

- Bửu thiếu gia muốn hạt trân châu lớn bằng ngón tay cái, ta ở đây không có. Đại phòng chắc có.

Tần Bửu Bửu hứ một cái, nói:

- Người tiếc không cho ta hay là thật không có? Trước khi đến ta có hỏi Trần đà chủ, hấn nói trân châu lớn bằng ngón tay cái người có hai hạt, đại phòng chỉ có một hạt. So sánh một chút ta dĩ nhiên tìm người đòi. Trần đà chủ cũng hứa rồi. Nè! Đây là thư viết tay của hấn.

Tần Bửu Bửu lấy ra một bức thư tay, nói lớn:

- Lý ra ta không cần đến nó, nhưng Trần đà chủ nói người rất hẹp hòi, nhất định không thừa nhận có trân châu, sợ ta phí công mỗi mồn buộc người đem ra nên mới cho người cái mệnh lệnh này.

Vương Thuần Thuần vội vã nhận lấy thư, trong đó rõ ràng viết kêu y thị phải lấy một hạt trân châu cho Bửu Bửu. Thị chỉ còn cách lấy ra hai hạt trân châu bóng tròn mà lòng vô cùng yêu quý. Thấy Bửu Bửu lấy một hạt lớn nhất, trong lòng đau như thắt, hỏi:

- Người là nam nhân, lấy trân châu làm gì?

Châu bảo trong mắt của nữ nhân thật tình còn quý hơn cả sanh mạng của họ nữa. Đại Tao Bà Vương Thuần Thuần dĩ nhiên không cam bỏ đi như vậy, nên tìm mọi cách lấy về.

Tần Bửu Bửu quay đầu cười thần bí, nói nhỏ:

- Làm thuốc. Năm ấy Tần Thủy Hoàng cầu thuốc trường sinh bất lão ấy.

Bất chấp sự kinh ngạc của Vương Thuần Thuần, Bửu Bửu rời khỏi phòng lẩm bẫm than vãn nói:

- Thật là ghê gớm. Lấy một hạt trân châu của thị tợ như hại thị chết hết một nửa vậy. Hẹp hòi quá!

Vừa nói Tần Bửu Bửu vừa nháy nhót tung tăng hướng về luyện đơn phòng, cái phòng lớn nhất do Trần Đông Thăng chọn cho hấn.

Kỳ thật việc này không nên trách Vương Thuần Thuần hẹp hòi, chỉ nên nói Tần Bửu Bửu được nuông chiều quá đà nên hư mất. Từ nhỏ muốn gì được nấy, những vật quý báu chỉ cần mở miệng đòi thì có người đem đến cho hấn. Hà huống mấy hạt trân

châu cũng không phải là hiếm hoi cho lắm. Đối với những người cự tuyệt yêu cầu của hắn, phản ứng đầu tiên của hắn là nói người ta nhỏ mọn, hẹp hòi, nên đánh đòn.

Ở luyện đơn phòng, mùi thuốc nồng nặc, đông một bó cỏ, tây một lọn thuốc. Người nhận thức được thì biết những thứ này đều là dược thảo trân quý có hạng. Còn có các thứ dụng cụ nấu thuốc lớn nhỏ đủ cỡ.

Tiểu Bàn Đầu cũng đến, tại vì Tần Bửu Bửu cần trợ thủ. Tiểu Bàn Đầu có kinh nghiệm cho nên Trần Đông Thăng phái người đón hắn đến.

Thiếu niên mười sáu, mười bảy và đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi có rất nhiều khác biệt. Tần Bửu Bửu vừa vào luyện đơn phòng thì lên tiếng:

- Tiểu Bàn Đầu, người có quên đem mức hạnh và mật táo hay không?

Tiểu Bàn Đầu thấy tiểu chủ nhân rất vui mừng. Đầu dè hắn vừa mở miệng là đòi ăn vặt, bèn nói:

- Kinh thành là nơi chợ búa tập trung, Bửu thiếu gia muốn chi mà không có. Trần đà chủ phái người đến đón thời gian gấp rút cho nên không có thời giờ chuẩn bị thức ăn vặt mới cho người.

Tần Bửu Bửu ngồi trên ghế lớn uể oải nhìn Tiểu Bàn Đầu lười biếng nói:

- Trần Đông Thăng phái người mua không mặn quá thì ngọt quá. Kinh thành đông đúc thì có đông đúc, nhưng ta không biết tiệm nào là tiệm ăn vặt ngon nhất. Mấy ngày này lười biếng đến nỗi không muốn nói chuyện.

Tiểu Bàn Đầu biết rõ tiểu chủ nhân cố ý muốn hắn chạy bậy, nên tự nguyện nhập cuộc nói:

- Sư phụ của Long Phụng hiên không có làm các thức ăn vặt cho thiếu gia ư?

Tần Bửu Bửu cười thâm, lại lười nói:

- Làm chứ. Mỗi ngày đều thiết kế ra mười mấy món ăn vặt vừa miệng, nhưng mà bọn họ đều là những tay nấu ăn giỏi, còn điểm tâm vặt thì không đúng khả năng, kỹ xảo so với Triệu thúc còn kém. Ta càng ăn càng không thích, nên không thêm ăn nữa.

Tiểu Bàn Đầu biết vị tiểu chủ nhân này có thể một ngày không ăn cơm, nhưng ăn vặt thì không thể thiếu một ngày nào. Trong Kim Long Xã các phu nhân ăn vặt rất giỏi, phần nữa do hắn bức bách mà nên. Về sau càng làm càng hứng thú, thêm vào Bửu Bửu luôn luôn phê phán kiến nghị, thêm vào một số hương vị, mỗi vị phu nhân nghiên cứu làm ra thức ăn vặt của mình. Nếu có những tay sư phụ thưởng thức thì cũng phải chắc lưỡi khen ngon, còn cái miệng của Bửu Bửu thì càng ăn càng kén, bị bọn họ nuông chiều quá trớn, những tay làm thức ăn vặt thông thường không thể

thỏa mãn hẳn, Trần Đông Thăng cũng chịu bó tay. Lúc bấy giờ Tiểu Bàn Đầu cảm thấy tội nghiệp chủ nhân nên thương hại nói:

- Bửu thiếu gia, ta thấy nên để ta trở về lấy mớ mật táo vừa làm xong đem đến đây.

Thầm đắc ý, nhưng lại làm như rất oai phong, Tần Bửu Bửu nói:

- Thôi đi, người nơi giang hồ đâu được như ngày ngày ăn tết, có khi ăn cực đổi khẩu vị cũng ngon. Người biết ta bảo Trần Đông Thăng kêu người lên đây làm gì không?

Tiểu Bàn Đầu bị Bửu Bửu làm cho không biết đầu đuôi, ngớ ngẩn nói:

- Chứ không phải nói Bửu thiếu gia muốn luyện đơn, cần ta đến làm trợ thủ?

Tần Bửu Bửu cười nói nhỏ:

- Luyện đơn cần chỗ bí ẩn an toàn, cái phòng này được chăng?

Tiểu Bàn Đầu nhìn xung quanh bốn phía, thấy cái gian nhà tuy là kiên cố, nhưng nếu đem phòng luyện đơn của Kim Long Xã so sánh thì đích thực kém xa. Lúc nào cũng có thể bị kẻ thù xâm nhập. Tiểu Bàn Đầu cũng rất nhạy bén, nhìn được thảo trên đất, thấy kỳ lạ hỏi:

- Bửu thiếu gia muốn dùng dược thảo này để làm gì vậy?

Tần Bửu Bửu đứng dậy đi đến chỗ dược thảo, ngoắc Tiểu Bàn Đầu đến gần, giải thích nhỏ nhỏ:

- Người đừng coi thường những dược thảo này. Nhờ đại ca cho người đi tìm mới có được những thứ dược thảo hiếm thấy. Người biết dược cũng rất ít, có thứ mọc ở thâm cốc hoặc bên đầm lầy, ta muốn tìm một cây cũng rất khó. Cho nên ta đem cái công việc nặng nhọc mà không đòi hỏi được giao cho Trần Đông Thăng, một là có thể kéo dài thời gian, hai là có thể giảm phiền phức cho đại ca khỏi mất công cho người đi tìm thuốc. Có điều không ngờ họ tìm được nhiều như thế, âu chắc trời đã giúp ta vậy.

Tiểu Bàn Đầu gật đầu, nói nhỏ rằng:

- Nói như vậy, Bửu thiếu gia không phải luyện đơn cho hẳn?

Cười khúc khích, Tần Bửu Bửu đối với kẻ yếu mền rất vô tình, nói:

- Thuốc dĩ nhiên phải luyện, nếu không sẽ lòi đuôi chuột. Có điều những thứ thuốc hẳn cần chỉ có trong thần thoại, chỉ có khờ khạo mới tin vào những thuốc ấy.

- Ô!

Tiểu Bàn Đầu thích thú nói:

- Trần Đông Thăng nhờ thiếu gia luyện thuốc gì?

Tần Bửu Bửu thích đồ vui nên nói:

- Suốt cuộc đời của Tần Thủy Hoàng điều mà hấn ân hận nhất là không tìm được một loại thuốc, không những chỉ là hấn mà ngay những người có chút thành công trên đường đời là cũng có nguyện vọng ấy. Trần Đông Thăng cũng chẳng ngoại lệ. Hấn muốn mãi mãi xưng bá nên cần đến nó, người đoán xem đó là thuốc gì?

Chuyện cổ xưa Tần Thủy Hoàng Tiểu Bàn Đầu có nghe Tần Bửu Bửu kể qua, lập tức nói:

- Trường sinh bất lão đơn? Bửu thiếu gia lúc trước có nói qua vị bạo chúa ấy vào cái đoạn sự tích cầu thuốc của hấn ta có dấu ấn sâu đậm nhất.

Tần Bửu Bửu mỉm cười tán thưởng mấy câu, lại lắc đầu thở dài nói:

- Cái thứ thuốc cơ bản không thể có mà ngang nhiên bảo ta luyện chế cho hấn, người thấy hấn có phải là điên không chứ?

Tiểu Bàn Đầu gật đầu đồng tình. Tần Bửu Bửu chuyển giận thành vui, cười nói:

- Hấn điên kệ hấn, bọn mình làm chuyện bọn mình. Những dược thảo này không đem đi đâu được, nhân tiện đây ta luyện chế thành dược hoàn. Sau này muốn dùng nó tiện lợi hơn. Tiểu Bàn Đầu dĩ nhiên không ý kiến, chỉ thấy lạ nói:

- Thế thiếu gia phải ăn nói thế nào với Trần đà chủ?

Tần Bửu Bửu bỗng viết vào lòng bàn tay của Tiểu Bàn Đầu tám chữ:

"Có người nghe trộm, cẩn thận hợp tác".

Lấy hạt trân châu đòi được ra nói:

- Tiểu Bàn Đầu, người xem cái hạt trân châu này đẹp chứ? Tròn trịa tự nhiên, cô thiếp của Trần Đông Thăng tinh mắt thật!

Tiểu Bàn Đầu kinh nghiệm rất phong phú, liền cất tiếng nói:

- Thiếu gia nói đẹp là đẹp, có điều trân châu đối với thiếu gia không có tác dụng.

Tần Bửu Bửu trong mắt thì ngợi khen, miệng thì lại chửi:

- Đồ đại đột, trân châu không những làm đồ trang sức, cũng có thể làm dược phẩm được, biết chưa?

Tiểu Bàn Đầu bị chửi, nhấn nhẹn nói:

- Việc ấy ta không biết, thiếu gia dùng nó để luyện trường sinh bất lão đơn ư?

Tần Bửu Bửu bỗng thở dài nói:

- Đúng thế! Trân châu mài thành bột có thể uống dưỡng dung nhan, giữ sắc trẻ trung. Nếu như phối hợp với dược liệu quý khác, thuốc trường sinh bất lão cũng có hy vọng! Đáng tiếc, ôi đáng tiếc!

Tiểu Bàn Đầu lấy làm lạ hỏi tiếp:

- Đáng tiếc điều chi, Bửu thiếu gia? Hay là thuốc thang khó tìm?

Tần Bửu Bửu vừa lắc đầu vừa thở dài, hồi lâu mới nói:

Đơn thuốc thì có, thuốc thang cũng chẳng khó, vấn đề là trân châu ít quá. Trân châu tốt càng khó hiếm. Trần đà chủ đại phu nhân và tiểu phu nhân hiện mỗi người chỉ có một hạt, chất lượng tạm thời có thể dùng được. Có điều ta ngại đoạt lấy của người ta khi họ chỉ có mỗi một hạt.

Lời nói rất khôn khéo, vừa muốn trân châu của người ta, vừa chê trân châu của họ chỉ miễn cưỡng dùng được. Tiểu Bàn Đầu nén cười nói:

- Vì muốn trường sinh bất lão, ta tin rằng hai vị phu nhân sẵn sàng đem ra cho.

Mắt chớp giật, Tần Bửu Bửu không mấy chắc ăn nói:

- Đó lại kéo theo vấn đề thứ hai, ta tối đa chỉ nắm được bốn phần.

Nếu có thuốc thang trường sinh bất lão thật, cho dù chỉ có một phần chắc ăn cũng có nhiều người tình nguyện bỏ của làm thử. Tiểu Bàn Đầu nói:

- Bửu thiếu gia tại sao không kêu Trần đà chủ đến tiệm trân châu mua vài hạt?

- Hừ!

Tần Bửu Bửu gạt ngang nói:

- Bốn thiếu gia đã nhìn trúng ba hạt này, các hạt khác màu sắc không phối hợp.

Tiểu Bàn Đầu nhún vai, vô cùng tiếc rẻ nói:

- Nếu làm không xong, bọn mình về đi thôi. Lãnh chủ bọn họ rất nhớ người.

Tần Bửu Bửu đứng dậy, liếm môi cười nói:

- Ở đây không có gì làm, về cũng được, có thể ăn vặt cho đã thèm.

Tiểu Bàn Đầu cười ra tiếng, nói:

- Bửu thiếu gia mục đích muốn ta đến đây chỉ mong ta đem thức ăn vặt đến thôi ư?

- Ấy! Rất tiếc người đã quên rồi.

Hai người cùng nhìn nhau cười to, đi ra ngoài cửa. Thấy bốn bề không có ai, Tiểu Bàn Đầu nói:

- Bửu thiếu gia, kẻ nghe trộm rõ ràng có võ công, người đoán xem hấn là ai?

Tần Bửu Bửu từ cửa phòng đi xung quanh một lượt, ngược đầu lên nói:

- Có mùi phấn thơm, người đến là nữ nhân. Ta vốn tưởng là Trần Đông Thăng.

Tiểu Bàn Đầu hình cái lỗ mũi ngửi xung quanh, kêu lên:

- Thật có mùi phấn son. Bửu thiếu gia thấy đây có phải là một trong hai vị phu nhân của Trần Đông Thăng không?

Tần Bửu Bửu không trả lời, ngẩn người một hồi lâu, lẩm nhẩm nói:

- Thật là bọn họ? Ta đã xem thường tưởng bọn họ là nữ nhân liễu yếu.

Tiểu Bàn Đầu thấy chủ nhân ngẩn ra, xô nhẹ Bửu Bửu một cái, kêu:

- Thiếu gia, Bửu thiếu gia! Bửu thiếu gia người làm sao vậy, có phát hiện gì không?

Tần Bửu Bửu giật mình thức tỉnh, mỉm cười nói:

- Ta không bắt cái đuôi chuột của bọn họ không được. Khi nãy mùi phấn son từ bên phải bay đến, đó là phòng ái thiếp của Trần Đông Thăng. Hì hì, đúng là Đại Tao Bà, gớm thật!

Tiểu Bàn Đầu "ơ" một tiếng, Tần Bửu Bửu lại nói:

- Sự việc có phát triển mới, ta muốn ở trên luyen đơn phòng thêm một thời gian để điều tra chân tướng. Người lấy hạt trân châu này trả lại cho Vương Thuần Thuần, như vậy... như vậy... thế đấy... thế đấy...

Nói xong lại kề vào tai Tiểu Bàn Đầu nói nhỏ mấy câu, xong cười nói:

- Làm xong ra đường đi chơi khắp nơi, chiều trước khi ăn cơm, về đây nói rõ tình hình.

Tiểu Bàn Đầu vâng lời, nhận lấy trân châu. Trước khi đi Bửu Bửu còn nói lại một câu:

- Còn đừng quên chọn thứ mức hạnh, mức ngon khác vừa miệng bổn thiếu gia, rồi chưa?

Tần Bửu Bửu làm như muốn đánh đòn làm Tiểu Bàn Đầu cười đùa một tiếng rồi chuồn mất.

Tần Bửu Bửu không cưỡng được, bụm miệng cười. Chuyện thay đổi bất ngờ, hẳn cảm thấy rất căng thẳng. Quyết định tìm cái vị Ô Ca Nhi vừa mới nhận làm thu chi nói chuyện.

Ô Ca Nhi - Vệ Tử Y - dĩ nhiên đảm nhận trưởng quầy thu chi của Long Phụng hiên, luôn bị sự chèn ép từ chưởng quỹ, luôn luôn dùng tiếng nặng tiếng nhẹ. Còn thường dùng tiếng đại thiếu gia để chế nhạo hấn. Ô Ca Nhi chỉ biết cười bỏ mặc, do đó được sự kính trọng của các phổ kỵ.

- Bạch Đường, Bạch Đường...

Tần Bửu Bửu mỗi khi đến tìm Ô Ca Nhi vẫn cứ người chưa đến thì đã nghe tiếng ỉnh ỏi, dùng tên tự đặt để gọi hấn.

Trần chưởng quỹ và các phổ ky thấy Bửu Bửu như thấy tổ tiên, vội vã cười và chào hỏi.

Ô Ca Nhi dường như muốn chứng minh mình không cần thiết sự đối đầu đặc biệt của Tần Bửu Bửu nên đối với Bửu Bửu cứ như không mấy cần thiết, nghe tiếng cố tình không trả lời.

Tần Bửu Bửu hiểu rõ Ô Ca Nhi sợ kẻ thù hoài nghi hai người có quan hệ gì với nhau, nhưng cái gương mặt và thái độ đáng ghét của Ô Ca Nhi làm hấn không vui. Thấy lần này cũng vậy, bèn giận dữ trợn mắt nhìn Ô Ca Nhi, nói từng chữ một:

- Người không thích khi thấy ta có phải không? Hừ! Đã thế thì ta cứ mãi mãi muốn cho người phải đối mặt với ta. Chuyện chi thu người có thể trao cho người khác. Từ nay bắt đầu thiếu gia đi tới đâu, người phải đi theo tới đó, Trần chưởng quỹ, người có nghe rõ chưa?

- Phải, phải!

Trần Đắc Vận bị nạt vội giật mình, nói:

- Tiểu thiếu gia có chi căn dặn, thuộc hạ nhất định sẽ làm ngay.

Tần Bửu Bửu không vừa ý, hấn nói:

- Còn đợi ta nói ư? Cho thu chi Bạch Đường từ chức, hấn mới theo ta được.

- Vâng, vâng!

Trần chưởng quỹ không biết làm sao đẩy cho được Ô Ca Nhi đi, nay được dịp vội mừng nói:

- Ô Ca Nhi, từ nay người làm tùy tùng của thiếu gia, nghe rõ chưa?

Ô Ca Nhi chán nản, sau chống buộc phải nói:

- Chỉ cần đủ tiền trả nợ, làm việc gì cũng vậy thôi!

Tần Bửu Bửu mỉm cười, ngoắc tay nói:

- Thôi được, thế thì đi thôi!

Ô Ca Nhi lười biếng đi ra quỳ tiền, hỏi một câu:

- Đi đâu?

Tần Bửu Bửu cười hi hi, giả hoạt nói:

- Thiếu gia muốn luyện chế thuốc, người tiếp coi lửa cho ta, đi thôi!

Thế là Ô Ca Nhi lại biến thành người phụ luyện thuốc cho Tần Bửu Bửu.

*

* *

- Thật là vô dụng, cho tới thiên niên qui giáp mà cũng không tìm ra.
- Phụng Mi, cái thứ dược liệu ấy ít được nghe qua, ta đi đâu tìm bây giờ?
- Hừ! Đó là việc của người, phải nhanh tìm thiên niên qui giáp để cho Tần Bửu Bửu luyện trường sinh bất lão đơn. Như vậy mới có thể hạ thủ hấn được.
- Mấy gã đó đã bắt đầu bắt mẫn, bọn hấn không chịu để sự việc kéo dài, trong bụng chỉ muốn hạ thủ tiểu quý.
- Bọn họ dám? Chưa luyện chế xong trường sinh bất lão đơn, ai cũng không được động đến một cái lông con của tên tiểu quý. Bằng không đừng trách Văn Phụng Mi này trở mặt không nhìn người. Những tên quý nhất gan không làm được chuyện lớn, dùng được thì dùng, không dùng được thì diệt, rõ chưa?
- Bọn ta hiện nay là lúc đang cần người, đem lực lượng đi tiêu diệt bọn họ không khỏi lãng phí. Giữ lại bọn họ để đối đầu với bè lũ cao thủ Kim Long Xã.
- Người nói có lý, nghe nói Vệ Tử Y rơi xuống ải đã chết!
- Bọn ta không nên xem thường sức chịu đựng của Vệ Tử Y, có khi việc tin được mà tin được. Cuối cùng bọn ta sẽ thua mất.
- Bọn ta kế hoạch đã bao năm, chỉ có cơ hội này, bọn ta nhất định không thất bại.
- Yên tâm đi! Có Tần Bửu Bửu trong tay như có con bài, có Thiếu Lâm tự và lực lượng Kim Long Xã, giang hồ người nào chống cự nổi?
- Ha ha ha... Nói đúng quá! Nhưng cẩn thận đừng để thương tiểu quý đó sanh nghi. Hấn có tiếng là quý linh tinh.
- Phải! Thuộc hạ còn một việc bẩm báo bang chủ.
- Việc gì?
- Gần đây trong hiên có gã lang thang gọi là Ô Ca Nhi, lúc trước đã từng xuất hiện ở chợ về đêm. Tần Bửu Bửu đòi ta thu dụng hấn.
- Lai lịch của Ô Ca Nhi như thế nào?
- Không thâm không được. Cái tên tiểu quý đó chuyên gây rắc rối với ta, muốn này muốn nọ, ta không đáp ứng được thì ít nhất phải vắng nhà ba ngày để tránh họa, không dám gặp mặt hấn. Thêm người ăn cơm thôi, làm sao dám nói không nhận? Còn lai lịch của Ô Ca Nhi, ta đã ở chợ dò nghe qua rồi, hấn là tên bất học bất thuật, chỉ biết ăn chơi nhậu nhẹt cờ bạc là tên bại gia chi tử. Bị thân sinh đuổi khỏi nhà lại cờ bạc thua hết tiền, dám cả gan đến trong tiệm ăn quýt ăn giật, bị tiểu quý thấy được mới ra tay cứu hấn một phen rồi còn đòi ta thu dụng.
- Bạch Đường đại thiếu gia là cái tên tiểu quý sửa lại cho Ô Ca Nhi?
- Bang chủ làm sao mà biết?

- Chuyện lớn nhỏ của Đồ Long bang không có chuyện gì lọt qua mắt ta được.

- Thì ra bang chủ còn chưa tín nhiệm ta?

- Ta chỉ tin vào sức mạnh của ta. Vệ Tử Y ôi Vệ Tử Y! Năm ấy người đã làm ta thọ nhục, ta muốn người và những người chung quanh người phải trả giá gấp bội. Ha ha ha...

- Vệ Tử Y cũng có thể đã hồn về chín suối.

- Không! Hắn không thể chết, hắn có chết cũng phải chết trong tay của ta.

- Nếu như vậy sao lúc đầu lại phái Âu Dương Tất đi giết chết Vệ Tử Y?

- Hừ! Đó là một nước cờ tối mật... có người đến, đi ra xem nào!

Tiếng chân càng lúc càng gần, nghe có tiếng như của trẻ con:

- Trần đà chủ, Trần đà chủ! Đại sư không thành rồi...

Văn Phụng Mi, bang chủ Đồ Long bang nói nhỏ:

- Ta không thể để cho tiểu quỷ biết ta có mặt ở đây. Đông Thăng, phải ứng phó cẩn thận với hắn. Ta đi đây!

Đợi Văn Phụng Mi sau khi từ một con đường khác đi mất, Trần Đông Thăng mới mở cửa đón tiếp, cười hỏi:

- Bửu thiếu gia sớm dữ, có việc gì cần đến tại hạ không?

Tần Bửu Bửu chạy mệt nên vừa thở vừa nói:

- Luyện... luyện đơn phòng các... dược liệu đều mất cả rồi.

Trần Đông Thăng hoảng hốt, nắm lấy cánh tay tả của Bửu Bửu, quỳnh đến nỗi nói không nên lời:

- Sao thế được? Người đem nó cất ở đâu hết rồi, mau lấy ra đi!

Tần Bửu Bửu phủi tay Trần Đông Thăng, không vui nói:

- Ta cần những dược liệu ấy làm gì? Hà huống luyện đơn phòng ngày đêm có người của người canh giữ, ta cất ở đâu bây giờ? Có lòng tốt đến nói cho người nghe, lại bị người phản đối, người to gan thật. Hừ! Muốn ăn hiếp ta, đáng ghét!

Quất cái đuôi tóc, Tần Bửu Bửu không vui ngoe nguẩy bỏ đi.

Trần Đông Thăng trong bụng biết nên đến xin lỗi, nhưng chí ít tình hình trước mắt không cho hắn làm vậy. Hiện nay có chuyện quan trọng hơn đang vây quanh hắn, cho nên hắn không kêu Bửu Bửu lại nhận lỗi. Khi thấy Bửu Bửu đi xa rồi, mới vội sai người gọi những tên canh gác luyện đơn phòng đêm qua đến. Lúc chưa ai đến, trong bụng hắn cứ kêu khổ.

Luyện đơn phòng từ lâu được Trần Đông Thăng xem như cơ mật trọng địa, có Bửu Bửu trong đó, người canh gác từ xa giám thị. Ban đêm Bửu Bửu không làm việc, có người chuyên môn trú trong đó bảo vệ dược liệu. Đó cũng là một sự bí mật. Nào ngờ không giấu nổi Bửu Bửu, là người sẵn có dụng ý. Trần Đông Thăng đã cảm nhận Bửu Bửu là mối đe dọa nguy hiểm đang hướng vào hắn.

Đêm qua phụ trách canh giữ luyện đơn phòng là ba huynh đệ họ Hứa. Bọn họ lúc đó không biết ất giáp gì chạy đến.

Trần Đông Thăng chưa nói lời nào, đã thưởng cho ba người ba cái tát tai, nổi giận xung thiên phát nạt:

- Nói đi! Đêm qua luyện đơn phòng có gì khác thường cho ta rõ tỉ mỉ đầu đuôi.

Ba người khúm núm nhìn lẫn nhau, sau cùng Hứa lão đại mở miệng nói:

- Đêm qua Tần Bửu Bửu như thường lệ ăn cơm xong thì không đến...

Trần Đông Thăng cắt ngang nói:

- Những gì ta biết thì đừng nói, cái tên tiểu quỷ lười biếng ấy ta rất rõ. Trọng điểm thì sao?

Hứa lão đại nghe Trần Đông Thăng kêu Bửu Bửu là tiểu quỷ thì rất ngạc nhiên, giật mình nói:

- Bọn thuộc hạ và Giang lão đại bọn họ trước khi giao ban, chiếu lệ quan sát một lần, phát giác trong nhà có thêm một người lạc phách hán tử. Hắn nói hắn là Ô Ca Nhi. Bửu thiếu gia bảo hắn xem lò lửa, không được để lửa tắt. Thuộc hạ nói chuyện này bọn thuộc hạ biết làm, bảo hắn đi cho nhưng hắn nói đó là lệnh của Bửu Bửu, hắn không dám cãi lời. Bọn thuộc hạ chỉ có cách là để cho hắn ở đó. Đêm khuya, lúc canh ba, thuộc hạ mang máng nghe có tiếng kêu thảm thiết của Ô Ca Nhi, vội đánh thức huynh đệ thức dậy đi quan sát. Phát hiện Ô Ca Nhi hiện tình thể nằm sòng sượt dưới đất, thì ra hắn bị người ta điểm tử huyết. Bọn ta sợ Bửu thiếu gia biết sẽ dòi bọn ta đền người, cho nên ngay đêm đó đem thi thể của Ô Ca Nhi ra ngoài ô vứt bỏ, đem tất cả dược đến phòng khác, để cho Bửu thiếu gia ngộ nhận dược liệu đã bị Ô Ca Nhi cướp đi. Trần đà chủ, làm như thế không đúng chẳng?

- Đồ ngu, đồ ngu!

Trần Đông Thăng giậm chân nói to:

- Ai cho phép các người tự ý làm như vậy? Long Vương phủ phái bọn người đến đây là để nghe hiệu lệnh của ta, bọn người bộ không rõ ư?

Hứa lão nhị nói:

- Tuy Long Vương phủ phái bọn ta đến đây trợ giúp người hoàn thành nghiệp lớn người cũng nên xem bọn ta là con người. Vừa đánh vừa chửi xem bọn ta như trâu chó.

Người không phải là rất sợ Tần Bửu Bửu ư? Bọn ta làm thế cũng để cho người bớt phiền phức, hà huống dược liệu cũng chẳng mất mát.

Hừ một cái, Trần Đông Thăng vô cùng ngạo mạn nói:

- Đại đa số dược liệu do Long Vương cung cấp, ta thừa nhận. Ta cũng tin bọn người chẳng làm mất mát dược liệu. Nhưng mà bọn người chưa bao giờ nghĩ đến cho dù Tần Bửu Bửu tin Ô Ca Nhi lấy cắp dược liệu đi bán, luyện chế đơn thuốc chỉ còn thiếu thiên niên qui giáp. Hôm nay tất cả thuốc thang đều không thấy đâu cả, những thứ thuốc thang đó lại trong thời gian ngắn xuất hiện trước mặt hấn, hấn chẳng hoài nghi ư? Cho dù nói cho hấn biết dược liệu được bọn ta từ tiệm thuốc mua về, hấn có tin dược cái gã không nơi nương tựa ấy dám trong thời gian ngắn mấy ngày đã sang tay dược mớ thuốc thang ấy? Hơn nữa hấn biết rành ta đã phái người đến canh chừng, một gã lang thang không có võ công lại qua mắt dược các người, ung dung đem đi bao nhiêu thuốc thang dược ư?

Thở dài một hơi, Trần Đông Thăng giọng oán trách:

- Các người quá coi thường hấn, Tần Bửu Bửu tuy không có kinh nghiệm giang hồ, nhưng tâm tư tế nhị của hấn còn đáng sợ hơn là nữ nhân. Muốn gạt hấn? Khó ơ là khó!

Hứa lão tam thô thiển nói:

- Tại sao không sớm ra tay bắt cóc Tần Bửu Bửu đem về, giảm bớt đêm dài lắm mộng?

Trần Đông Thăng im lặng cười nhạt thật lâu, mới nói:

- Trường sanh bất lão đơn của Long Vương và bang chủ của bọn ta người có chịu trách nhiệm luyện chế dược không?

Hứa lão tam le lưỡi, như tự biện hộ nói:

- Đem hấn nhốt trong phòng bí mật, cho người canh giữ buộc hấn phải luyện chế đơn hoàn có dược không?

Trần Đông Thăng nghe cứ lắc đầu, không chút nể nang nói:

- Người tưởng rằng Bửu Bửu là một thứ hàng hóa và màu sắc ư? Biết mình bị bắt không còn hy vọng sống sót hấn có chịu ngoan ngoãn luyện đơn không?

Hứa lão đại ra dấu bảo huynh đệ đừng giận nói:

- Theo tình thế hiện tại Trần đà chủ có phương pháp gì hay không?

Trần Đông Thăng không cần suy nghĩ, nói cương quyết từng tiếng:

- Nói cho hấn biết chuyện thật!

Ba huynh đệ họ Hứa giật mình. Hứa lão đại nói:

- Hấn đòi bọn ta đền Ô Ca Nhi thì sao?

Trần Đông Thăng cười giảo hoạt nói:

- Ô Ca Nhi không chết, tìm một tên Ô Ca Nhi khác không được sao?

Hứa lão nhị lau mặt, không hiểu hỏi:

- Vấn đề là thiên hạ tìm đâu ra người giống Ô Ca Nhi?

Trần Đông Thăng trong bụng có tính toán trước, nói:

- Chợ về đêm có rất nhiều Ô Ca Nhi, chỉ cần thêm bớt chấm phết cẩn thận, xong mới cho hấn biết tất cả chuyện xảy ra. Sẽ được một Ô Ca Nhi sống. Được liệu thì bọn người hãy dọn trả về, ta sẽ giải thích đâu vào đấy cho bọn người.

Ba huynh đệ họ Hứa cũng nghĩ chỉ có cách như thế là tốt nhất. Hứa lão tam nói:

- Nhưng ai là người giết chết Ô Ca Nhi, không phải là do người phái đi chăng?

- Không phải!

Trần Đông Thăng quả quyết lắc đầu, do dự nói:

- Hay là còn một bang nào xen vào việc này, là ai? Giết chết Ô Ca Nhi để làm gì?

Hứa lão tam gãi gãi tai, bực bội nói:

- Sự việc càng đến càng phức tạp, kẻ nào mà dám đương đầu với bọn ta? Ta thấy việc này nên bẩm báo với Long Vương biết mới được.

Trần Đông Thăng gật đầu. Mọi người thương nghị xong bọn họ chia tay.

Dường như chợt nhớ đến một việc quan trọng, Trần Đông Thăng vội vã về phòng. vén màn trên giường ngủ, mở huyết đạo cho ái thiếp, thấy nàng ta mơ màng tỉnh dậy, thở nhẹ một cái nói thầm:

"Nguy quá! Nếu trễ chút nữa thì thụ huyết đã bị điểm quá sáu giờ đồng hồ. Đáng giận tên tiểu quỷ Tần Bửu Bửu hại ta chút nữa làm hại sanh mạng ái thiếp của ta".

Đại Tao Bà Vương Thuần Thuần tỉnh lại, thấy trời sáng giận nói:

- Đông Thăng, sáng quá rồi tại sao người không gọi ta dậy sớm?

Trần Đông Thăng nhìn ái thiếp, tội nghiệp nói:

- Thấy người ngủ say như vậy, ta không nỡ gọi người dậy.

Vương Thuần Thuần nhìn phu quân một cái rồi nói:

- Người không gọi ta dậy để chải chuốt phục dịch cho người, làm sao ta vừa lòng được?

Trần Đông Thăng "ơ" một tiếng, nói khẽ bên tai ái thiếp mấy câu. Vương Thuần Thuần đỏ mặt, xô hấn ra nói:

- Kỳ cục quá hà, mắc cỡ thấy mô!

Trần Đông Thăng cười ha hả, đứng dậy nói:

- Người thông thả trang điểm, ta có chuyện phải đi ngay, không ở nán lại với người được.

Vương Thuần Thuần vội kêu phu quân lại, mi nhướng nhẹ nói:

- Mấy ngày nay người bận việc chi dữ vậy? Tổng đàn có tin tức gì không lành không?

Trần Đông Thăng sờ soạn gương mặt quả trứng của ái thiếp, nói khẽ:

- Việc này người đừng lo, chỉ cần trang điểm cho đẹp để đợi ta trở về là được rồi.

Vương Thuần Thuần gật đầu, Trần Đông Thăng hôn nhẹ thị một cái mới ra đi.

Lúc này phía sau giường, Tần Bửu Bửu đang trốn trong đó, có vẻ đang trầm tư.

"Trần Đông Thăng tại sao phải điểm thù huyết của Vương Thuần Thuần? Bọn họ chẳng phải là phu thê hay sao?"

Dĩ nhiên là phu thê, Bửu Bửu gốc thế, không thấy cái bộ ân ái vừa rồi sao?

Người ghê gớm, có cặp mắt tinh xảo, ta thì không thấy.

Thôi được, người có tai mà không nghe, mắt mà không thấy, ta xin chịu thua!

Đừng nói việc đó, Vương Thuần Thuần rõ ràng không biết võ công, cho nên không biết mình bị điểm thù huyết. Nếu cứ như thế sự hoài nghi của ta là sai rồi. Đến luyện đơn phòng nghe trộm ta và Tiểu Bàn Đầu nói chuyện không phải là thị mà là một nữ nhân khác, là ai?

Có phải là đại phu nhân của Trần Đông Thăng không?

Không có thể, vả lại mùi phấn thơm lúc ấy rõ ràng là từ bên này đưa đến. Tiểu Bàn Đầu từng thử qua Vương Thuần Thuần theo sự yêu quý trân châu của thị, không thể thấy trân châu rớt xuống đất mà không giành cứu lấy. Đồng thời một vị phu nhân của đà chủ biết võ công là chuyện thường tình, thực sự thì không cần thiết phải dấu hấn. Tóm lại, ta khẳng định Vương Thuần Thuần với Đồ Long bang không có liên quan, thậm chí còn không biết phu quân có nghịch tâm.

Thế thì, trước hết đem cái việc nữ nhân thần bí này dẹp qua một bên. Tần Bửu Bửu, những lời nói của những người ngoài kia vừa nói người có thể nghe thấy không?

Phải hiểu cho rõ, không biết đại ca đã đùa trò gì nữa đây?

Ta cũng không bao giờ hiểu nổi. Chết một lần không đã nư hay sao, lại muốn chết lần thứ hai?

Hừ, muốn chết thì chết, thật dễ quá!

Đừng lo chuyện không đâu, người đoán xem người điếm tử huyết đại ca người là ai?

Thế chỉ có ông Diêm vương mới biết. Người canh gác đều không thấy bóng của địch thủ, ta làm sao biết được?

Hây! Bửu Bửu, tại sao người rửa đại ca mình chết vậy?

Hắn chẳng nói với người cái gì, nói chết là chết, nếu không có kinh nghiệm kỳ trước, bây giờ người châu Diêm vương phải là ta.

Thôi thì vậy nhé, huynh đệ bọn người thích lấy cái chết để hù người ta. Diêm vương hỏi người làm sao chết, người biết trả lời thế nào?

Khóc chết đó!

Tại sao lại khóc?

Thì là cái người đại ca không biết bản thân tại sao chết.

Đợi ta tra sanh tử bộ... ỵ. Cơ bản không có Vệ Tử Y, tên người này!

Ôi, thôi thì ta về vậy!

Về! Đến Diêm vương điện đâu có về được?

Đại ca không chết thì ta không khóc, dĩ nhiên ta không chết!

Người không phải nói là khóc chết hay sao?

Ta khóc hồi nào? Thấy cái đầu... (thiếu 6 trang)

...

Đứa bé thầm khen người này có can đảm, có chánh khí, cảm thấy hơi quen quen lại dường như rất lạ. Thấy tiếng nói người này rất khó nghe, hơn nữa thấy gã này thích lo chuyện thiên hạ, trề cái miệng nói:

- Hắn đối với tiểu gia quá vô lễ, đó không phải là làm thiệt hại ta đó ư?

- Hắn vô lễ với người thế nào?

Hừ một tiếng, đứa bé cảm thấy gã này có vẻ oai nghiêm, buộc hắn không thể không nói:

- Tiểu gia lên khách điếm ăn cơm, hắn chê tiểu gia thân hình ăn mặt rách rưới, khó coi, làm cho tiểu nhị đuổi ta ra khỏi cửa, tiểu gia thấy hổ thẹn, làm cho hắn cũng ăn không được yên luôn.

Gã hán tử hơn ba mươi, tiếng nói ồ ề bỗng cười nói:

- Người có tiền lên tửu lầu, tại sao không mua bộ đồ đẹp, mặc xem sang trọng hơn?

Đứa bé liếc hắn một cái, nói:

- Người lớn dĩ nhiên bênh người lớn, người bây giờ muốn gì?

Hán tử tiếng ồ ồ cười nói:

- Người ta kiếm tiền rất cực nhọc, đem túi tiền trả cho người ta đi!

Đứa bé trông mắt xoay linh hoạt cười hì hì nói:

- Được rồi, muốn ta trả túi tiền dễ ợt, nói sớm thì đâu có chuyện.

Nói xong đứa bé lấy tay mở túi tiền ra, vừa muốn trút tiền xuống, hán tử tiếng ồ ồ nói thêm một câu:

- Cả bạc nén trong túi tiền cũng trả luôn.

Đứa bé giật mình, ngừng động tác trút tiền, nhìn hán tử bằng cặp mắt nghi ngờ nói:

- Bọn mình lúc trước có gặp mặt không?

- Không có.

- Người làm sao biết tiểu gia muốn làm gì?

- Chỉ vì ta lúc nhỏ cũng làm qua chuyện giống như vậy, chỉ trả cái túi đựng tiền chứ không trả tiền.

- Lúc đó có ai ăn không lo chuyện thiên hạ lên tiếng làm người bề mách không?

- Thật không may, ta cũng đụng phải.

- Cho nên người muốn kéo phe phái, muốn ta và người đồng bệnh tương lân?

- Đứa bé thông minh đấy, toàn bộ người nói trúng cả.

- Người lúc trước cũng là tên lang thang?

- Không, trước kia ta là đứa trẻ lang thang, bây giờ thì lớn hơn nhiều, nên sửa lại gọi là lang thang hán. Ấy, bây giờ người đời không sao hiểu nổi, kẻ lang thang càng ngày càng nhiều.

- Con người người mới không sao hiểu nổi, lo chuyện băng quơ đụng vào việc của tiểu gia. Tiểu gia bây giờ cả túi tiền và bạc đều không trả, người còn làm dữ chẳng?

- À! Xem ra không đánh đòn người không được!

Đứa bé giật mình, quan sát tỉ mỉ tiếng nói gồ ghề của hán tử, đôi mắt, thân hình. Bỗng hán tử gương mặt hơi cười khẽ gật đầu. Đứa trẻ hét lên một tiếng, túi tiền rơi xuống đất. Thối lui vài bước, bỗng xoay người tháo chạy, miệng hô to:

- Quỷ... quỷ... quỷ xuất hiện rồi... tất cả chạy mau.

Chạy như bay, trong nháy mắt không thấy bóng dáng hán tử nữa.

Hán tử có tiếng nói gồ ghề lắc đầu, nhặt túi tiền dưới đất lên, trao trả hán tử béo phì. Trung niên ấy nhận lấy, nói tiếng run run:

- Người... người... người thật là quý?

Hán tử có tiếng gồ ghề tức cười nói:

- Đừng nghe thằng bé ấy nói bậy. Quý dám xuất hiện ở nơi ánh đèn sáng rực ư?

Trung niên béo phì vuốt vuốt ngực, xong tiếp tục chửi:

- Tiểu tặc trời đánh, thế nào qua thành môn cũng bị ngựa đung chết.

Hán tử tiếng gồ ghề nói hộ cho hắn:

- Lão huynh như vậy thật không rộng lượng. Chuyện này cũng do người mà ra.

- Phải, phải!

Trung niên béo phì có tiền thì vạn sự dễ dãi, nắm chặt túi tiền cười nói:

- Đa tạ tiểu ca lấy lại túi tiền cho ta, xin mời lên tửu lâu uống ly rượu gọi là!

Hán tử tiếng gồ ghề từ tốn không nhận lời nhưng cuối cùng không chịu nổi sự mời mọc năm lần bảy lượt, nói:

- Lão huynh có hậ ý, tại hạ cung kính không bằng từng mệnh.

Trung niên hán tử mừng rỡ, tha thiết kéo tay hán tử cùng lên trên lầu.

Đứa bé lang thang khi nãy không có đi đâu xa, vẫn núp vào bóng tối để trộm nhìn. Tuy là đối phương nói nghe không được rõ ràng, nhưng cũng đoán ra được tám chín. Thấy bọn họ lên tửu lầu, hắn cười thầm, nói trong bụng:

"Hồi nãy đùa chưa thỏa thích, giờ xem tiểu gia làm phước, cùng nhau đùa vui!"

Thì ra đứa trẻ ấy là kẻ đa tài đa nghệ, thích bỡn cợt tác quái Tần Bửu Bửu.

Khi ấy tính toán kỹ xong, hướng về phía xa thổi một tiếng huýt sáo. Không bao lâu chạy lại một vị thiếu niên diện mạo cũng khá. Tần Bửu Bửu nói:

- Tiểu Bàn Đầu, đồ có đem đủ chưa?

Người vừa chạy đến là Tiểu Bàn Đầu, ôm theo một bao đồ, quệt mồ hôi trên trán nói:

- Yên tâm đi Bửu thiếu gia. Tiểu Bàn Đầu ta cũng không phải là nhân vật tầm thường, không bỏ lỡ công việc đâu.

- Người cực nhọc quá!

Tần Bửu Bửu tán thưởng gật gật đầu, thần bí nói:

- Mọi đồ vật chuẩn bị đầy đủ còn chờ gì, bọn mình mau tìm một nơi để cải trang đi.

- Bọn mình?

Tiểu Bàn Đầu đôi mắt sáng lên, mừng rỡ nói:

- Bữa thiếu gia cũng cho ta tham gia một phần ư?

Tần Bửu Bửu trợn mắt nhìn Tiểu Bàn Đầu một cái, nói:

- Ta nữ nào nhẩn tâm để người ở lại coi chừng đồ sao?

*

* *

Tiểu Bàn Đầu rất tự tin khi được cùng đi với Bửu Bửu một vòng bên ngoài chợ về đêm. Ôi! Thân hình hơi cao là Tiểu Bàn Đầu, chít khăn trên đầu, thân mặc văn sĩ trang phục, tay cầm quạt lông vũ, mặt mày hơi sửa khác chút. Đúng là một chàng công tử bảnh bao. Ngược lại, đi bên cạnh chàng ta là một tiểu hán tử, không những khác một trời một vực, da vàng sá, trên môi có để bộ râu chừa bát phong lưu, người lùn xấu xí thường tìm cách che giấu, còn cái anh chàng này lại cố ý khoe khoang, mặc một cái áo bào văn sĩ thêu chữ thọ vàng, trên đầu chít khăn màu vàng chói lọi, aty cũng cầm quạt lông vũ vàng, mặt vàng lại thêm hóa trang giống như vàng thiệt. Xa xa nhìn, giống như một pho hình tượng bằng vàng. Nhân vật dung tục điển hình này chính là đương kim võ lâm sáng giá ít ai so sánh được - Tần Bửu Bửu. Hấn hy sinh chân tướng như vậy có thể nói là cũng nhọc công lắm vậy.

Vì muốn hiển hiện ra cái ngông cuồng đại trí của nhân vật mà mình hóa trang, Tần Bửu Bửu phải cố ý đi ngoe nguẩy lớn lối, như vậy cũng rất giống thất gia bát gia ở hội chùa đi tuần, làm cho ai ai cũng phải nhìn. Tiểu Bàn Đầu nhìn thấy cũng muốn cười nói:

- Bữa thiếu gia không cần đi quá cực nhọc như vậy cũng đã được người ta chú mục rồi.

Tần Bửu Bửu đi như vậy quả thật rất cực nhọc, nhưng hấn bất chấp, trách nói:

- Người gọi ta là gì? Ta là Kim Đa Bửu, người là Bạch Đầu Tất, ta gọi người là Bạch huynh, người phải gọi ta là Kim huynh, hiểu chưa? Gọi thử xem nào, gọi cho quen.

- Không cần!

Tiểu Bàn Đầu sợ bị người ta để ý, nói nhỏ:

- Bạch Đầu Tất là chữ gì vậy? Bạch huynh nghe không rõ ràng, coi chừng thành Bạch Gấu?

Tần Bửu Bửu nhăn răng cười, râu chũm bát cũng nhích theo, trông rất khôi hài, nói:

- Ai bảo người toàn thân trắng, gọi Bạch Đầu Tất là thích hợp. Còn ta toàn thân màu vàng, cho nên gọi là Kim Đa Bửu, biểu thị nhà ta đầy dẫy hoàng kim. Còn gọi là Bạch huỳnh trên thế gian cũng nhiều, nhưng không nghe thấy ai biến thành Bạch Gấu, cái cũng vô ích.

Tiểu Bàn Đầu quạt mạnh gió, hăm hở nói:

- Nếu như ta toàn thân đều đen, Kim huỳnh có định gọi ta là Hắc quạ chẳng?

Tần Bửu Bửu phe phẩy cây quạt vàng, xem rất phong lưu, cười nói:

- Thôi đi, toàn bộ người đoán trúng đó. Ấy! Nếu như người không thích gọi là Bạch Đầu Tất, thì tự tìm cho mình cái tên khác vậy.

Tiểu Bàn Đầu như vất xuống hòn đá nặng, thở cái khi, thảm than:

"Bửu thiếu gia chỉ lo đùa quạ, không nghĩ đến cái tên Bạch Đầu Tất mà công bố ra, lập tức dẫn đến thiên hạ đoán mò, không thể lớn nổi".

- Người đừng chửi thảm ta.

Bất ngờ Tần Bửu Bửu nói:

- Nói đùa với người cho vui thôi, tên của người gọi là Bạch A Thánh, thế nào?

- À!

Tiểu Bàn Đầu khẽ kêu lên một tiếng, nói:

- Thôi được, so với Bạch Đầu Tất vẫn nghe hay hơn, hơn nữa hồi xưa Mạnh Tử cũng gọi là A Thánh.

- Đúng vậy.

Lúc bấy giờ hai người một cao, một thấp, một đẹp một xấu, mỗi người một vẻ oai phong đến chỗ Tần Bửu Bửu vừa gây sự, tửu lầu Phú Quý cát.

Phú Quý cát cũng không phải đại tửu lầu cao sang huy hoàng cho lắm, có điều bàn đều là bốn góc vuông, ghế giống như băng ngồi, ly không có mẻ, bình rượu không bị thủng. Nhưng mà đối với chợ về đêm thì Phú Quý cát là thuộc loại tửu lầu đứng số một.

Dĩ nhiên thu giá cũng là số một, khách nhàn chưa kiểm tra tiền thì đừng nên bước vào.

Tần Bửu Bửu và Tiểu Bàn Đầu vừa lên tửu lầu lập tức được thực khách nhìn chăm chú, ai nấy cũng cười thảm. Buồn cười nhất là Tần Bửu Bửu mặc bộ đồ tuyền tục ánh vàng.

Đôi mắt lộ của Tần Bửu Bửu đang liếc qua liếc lại trên gương mặt mỗi người, cuối cùng cũng tìm được cái vị trung niên béo phì và kẻ có âm thanh gồ ghề, ưa lo chuyện thiên hạ ấy. Hai người đang nắm chặt lấy ly không uống, tò mò nhìn soi mói. Trung niên béo phì càng cười đến toàn thân bắp thịt béo phì run lên.

Tần Bửu Bửu nháy mắt ra dấu với Tiểu Bàn Đầu. Tiểu Bàn Đầu gật đầu hiểu ý, kéo nhau tiếp cận trung niên béo phì.

Chỉnh chệ lớn lối ngạo mạng cầm quạt lông vũ vàng phe phẩy, Tần Bửu Bửu chả thèm nhìn đến trung niên béo phì một cái. Tiểu Bàn Đầu hỏi:

- Xin thưa nhị vị nhân huynh, tiểu sinh là Bạch A Thánh, còn vị này là bạn học Kim Đa Bửu, không biết bọn ta có điều chi không hợp với phong tục địa phương, dẫn đến nhân huynh cười như vậy?

- Ha ha ha!

Trung niên béo phì đứng dậy đáp lễ nói:

- Tiểu huynh ăn mặc lộng lẫy, tự nhiên hợp thời, có điều bạn của huynh thì ăn mặc dường như khác tục lạ đời. Đó chỉ là cảm quan của riêng ta, miễn trách miễn trách! Ta là Trần Đắc Lộc, vị này là ân nhân của ta Quan Phi Phẩm, mời ngồi, mời ngồi!

Quan Phi Phẩm tiếng nói gồ ghề khiêm tốn đứng dậy mời tất cả ngồi xuống.

Tần Bửu Bửu lại một lần ngấm nhìn Quan Phi Phẩm, mới sực nhớ hẳn có phần giống Ô Ca Nhi, hèn chi cứ thấy quen quen, cười thâm trong bụng.

Quan Phi Phẩm đối với hai vị khách vừa mới đến không chút ngó ngang đến, nói với Trần Đắc Lộc rằng:

- Trần huynh có hảo ý, tại hạ ghi nhớ trong lòng, nhưng thật sự không có khả năng, thân huynh đừng trách.

Trần Đắc Lộc cũng lười, không mản đến hậu sinh tiểu bối, chỉ lo nói với Quan Phi Phẩm rằng:

- Quan huynh đừng nói như vậy, chuyện này không có sự trợ lực của huynh không được.

- Chuyện gì?

Tần Bửu Bửu - Kim Đa Bửu - hùng hổ cắt đứt lời nói, thái độ như ra lệnh cho thuộc hạ, không trả lời là không được vậy.

Quan phi phẩm và Trần Đắc Lộc nhăn mày, cảm thấy cái vị Kim Đa Bửu này bề ngoài đã làm cho người ta không ưa, nói chuyện lại như lão phú gia chộc cho người ghét.

Tần Bửu Bửu thấy bọn họ chau mày không trả lời, đứng dậy đập bàn nói:

- Bạch huynh, nếu như người ta không thích bọn mình, ở đây làm gì?

Tiểu Bàn Đầu - Bạch A Thánh cũng đứng dậy, thắc mắc nói:

- Kim huynh, bọn ta rất may mắn mới gặp hai người bạn này, tại sao người không vui, như vậy làm sao tìm được bạn tốt? Người ta thường nói kết bạn quý ôn hòa, người tại sao không hiểu vậy?

Tần Bửu Bửu nhìn Tiểu Bàn Đầu giận dữ nói:

- Bạch A Thánh, người muốn theo bọn hấn hay theo ta?

Tiểu Bàn Đầu - Bạch A Thánh xuống nước nói:

- Bọn mình cùng chung đường đến đây, dĩ nhiên không thể để người về một mình được. Cái gì theo hay không theo, tánh người không thay đổi chút nào.

- Đừng nói nhiều nữa.

Tần Bửu Bửu vừa đi vừa nói:

- Nếu không đi thì mùi hôi thối của hai người ấy sẽ nhiễm đến thân hình thiếu gia.

Tiểu Bàn Đầu - Bạch A Thánh cười mỉa mai với bọn họ xong đuổi theo Tần Bửu Bửu.

Ra khỏi cửa, hai đứa tiểu quỷ núp vào chỗ tối bên cửa. Tiểu Bàn Đầu nói:

- Bửu thiếu gia, ra tay được chưa?

Tần Bửu Bửu lấy một cái túi tiền ra khoát khoát, xong cất vào cười nói:

- Đợi chút nữa coi hát được rồi!

Tiểu Bàn Đầu vừa phục vừa mừng nói:

- Bửu thiếu gia thật ghê gớm, cùng với đại hiệp đạo Phương Tự Nhu sống mấy ngày thì đã học được cái bản lĩnh của môn này.

Tần Bửu Bửu trợn mắt hầm hầm với hấn:

- Cái thứ công việc hạ lưu này, cho dù học đến trộm cắp như thần đi nữa, sau khi nhắm mắt cũng không mặt mũi thấy liệt tổ liệt tông. Nếu như không muốn cho bọn họ một bài học, ta cũng chẳng làm thế.

Tiểu Bàn Đầu không dám nói nữa.

Bỗng nhiên Tần Bửu Bửu gọi hấn, hai người chui nhìn vào cái khe vách, thì ra Trần Đắc Lộc và Quan Phi Phẩm tranh nhau trả tiền, sau cùng Trần Đắc Lộc lại được thắng thế, vừa tính móc tiền ra trả nhưng tìm không thấy túi tiền, trên bàn dưới ghế kiểm cùng hết cũng chẳng thấy, cuối cùng chỉ còn biết chửi rủa Kim Đa Bửu và

Bạch A Thánh gài bầy lấy túi tiền của hấn. Quan Phi Phẩm tinh mắt, lấy tay chỉ túi tiền cười nói:

- Trần huynh, đây là túi tiền của người đánh rơi phải không?

Trần Đắc Lộc bị mất tiền đang hối tiếc, vội lượm lại nói:

- Đêm nay bị mất tiền lần thứ hai lại tìm được, đều do có Quan huynh bên cạnh. Có thể nói Quan huynh thật là vị phúc tinh. Có người giúp đỡ kế hoạch nhất định hoàn thành mỹ mãn!

Quan Phi Phẩm lại khiêm tốn vô cùng, hai người nói nói cười cười kéo dài cho đến khi đi.

Núp trong bóng tối, Tiểu Bàn Đầu xô Tần Bửu Bửu nói:

- Bửu thiếu gia, bọn mình mau đuổi theo!

- Không cần đâu!

Tần Bửu Bửu khoát tay ngăn chặn Tiểu Bàn Đầu lại, nói:

- Mục đích của bọn ta đêm nay đến chợ về đêm chỉ muốn biết Trần Đông Thăng tìm ai giả danh Ô Ca Nhi. Nay đã biết rồi, bọn ta đi làm việc khác.

Tiểu Bàn Đầu đối với việc giang hồ trong xã không muốn hỏi tới, chỉ thích theo chủ nhân đi đó đây chọc ghẹo thiên hạ, đối với nhiệm vụ mới thì thích thú lắm.

- Bửu thiếu gia lại muốn khuấy phá ai?

Tần Bửu Bửu dậm chân, vô cùng hối tiếc nói:

- Lẽ ra kế hoạch đem túi tiền nhét vào người Quan Phi Phẩm, để khi hấn móc tiền trả thì xung đột với Trần Đắc Lộc. Như thế hấn không còn cách để mạo danh làm Ô Ca Nhi và ngày mai ta sẽ tìm Trần Đông Thăng đòi người cho hấn khó chịu. Nhưng mà, thứ nhất ta không biết chắc Quan Phi Phẩm có bị bắt tại trận hay không? Thứ hai là gã Quan Phi Phẩm đó ta không dám đắc tội với hấn, để khỏi sau này bị đánh đòn. Trò chơi đang vui bỗng dừng bỏ cuộc, người thấy có đáng tiếc không?

Tiểu Bàn Đầu trong bụng cũng rất tiếc mãi, gật đầu an ủi tiểu chủ nhân, nói:

- Đừng hối tiếc, Bửu thiếu gia! Người không phải còn chuẩn bị một trò chơi khác hay sao?

Con người ta chuyện không như ý thì mười hết tám, chín. Bửu Bửu cũng không tránh khỏi, bỗng nghiêm chỉnh nhìn thẳng Tiểu Bàn Đầu nghiêm túc nói:

- Đây là một trò đùa, đùa với sinh mạng, người có dám đùa hay không?

Tiểu Bàn Đầu hoảng hốt, thấy Bửu Bửu tỏ vẻ nghiêm trang, tiếng nói hơi run:

- Bửu... Bửu thiếu gia, không phải Tiểu Bàn Đầu sợ chết, mà nếu như thiếu gia có điều chi sơ xuất, thì ta ăn nói làm sao với mọi người đây?

Tần Bửu Bửu không bằng lòng nói:

- Nếu như người sợ trách nhiệm thì mau về ngủ đi, làm như không hay biết gì hết.

Tay phẩy cây quạt lông vũ vàng, Tần Bửu Bửu chệnh chệ đi ra chợ. Tiểu Bàn Đầu chỉ còn nước cũng lác cắc theo sau, rất lâu mới nói:

- Thiếu gia không nói, Tiểu Bàn Đầu không biết phải làm gì?

Tần Bửu Bửu nhìn Tiểu Bàn Đầu một cái, nghiêm nghị nói:

- Không được tùy tiện nhận lời, trò chơi này không cẩn thận thì toi mạng, người không cần lo quan hệ chủ tớ, suy nghĩ cho kỹ đi.

Tiểu Bàn Đầu nghe Bửu Bửu hiểu lầm lời nói của hắn, nói nhỏ:

- Ta chết không có gì đáng tiếc, đáng lo ngại là sự an nguy của thiếu gia.

- Nói bậy!

Tần Bửu Bửu ngắt lời nạt:

- Ai không là quý tử của tâm can phụ mẫu. Người nếu như coi rẻ sinh mạng của mình, coi chừng ta đập người rơi xuống Hoàng hà để tẩy rửa!

Tiểu Bàn Đầu cảm động đến đỏ mắt, vội nói tiếp một câu để che lấp:

- Hoàng hà nước đục, e rằng càng tẩy càng dơ.

Tần Bửu Bửu cười ra tiếng:

- Điều đó cũng chẳng sao, đến khi ấy ta đặt cho người một cái tên kêu là Hồ Đồ. Tiểu Bàn Đầu, người xem cái tên này được không?

- Không được, không được!

Tiểu Bàn Đầu vội khoát hai tay kêu lớn:

- Ta rất bằng lòng với cái tên đã có. Bọn ta hãy nói về cái trò chơi mới đi.

- Ta cảm thấy Trần Đông Thăng không phải tầm thường như biểu hiện bên ngoài. Cái phòng lớn của Vương Thuần Thuần ái thiếp hắn tất có vấn đề. Đại ca có nói Trần Đông Thăng rất có thể là phó bang chủ thật sự của Đồ Long bang. Còn tên thần bí bang chủ thì làm thế nào để gặp mặt hắn? Nếu như ta đoán không nhầm thì bọn họ nhất định lợi dụng ban đêm gặp mặt nhau ở tại phòng của Vương Thuần Thuần.

Tiểu Bàn Đầu phản ứng rất nhanh, nói:

- Bửu thiếu gia có định trở về nghe trộm bọn họ trò chuyện ư?

- Dĩ nhiên!

Tần Bửu Bửu rất hăng hái nói:

- Chỉ cần ta điều tra ra gã thần bí bang chủ là ai, sau này đại ca và bọn họ sẽ không dám xem thường ta, tưởng ta chỉ biết diễn trò tác quái.

Tiểu Bàn Đầu nhìn Bửu Bửu gương mặt quả trứng đầy vẻ hồn nhiên lí lắc, lo lắng nói:

- Trần đà chủ tài nghệ không phải tầm thường, người đảm nhận bang chủ lại càng cao hơn một bậc. Muốn tiếp cận nghe trộm bọn chúng nói chuyện mà không bị phát giác e rằng rất khó và rất nguy hiểm.

- Cái đó là tự nhiên thôi!

Tần Bửu Bửu suy nghĩ hồi lâu nói:

- Tiểu Bàn Đầu, chúng mình đừng cải trang, để y nguyên như vậy đi. Người đem đồ thường ngày mặc của chúng mình đến luyện đan phòng đợi ta, để ta đi nghe trộm. Một là người đừng làm tiếng chân nặng nhẹ, hai là vạn nhất bị phát hiện, một người chuồn nhanh hơn. Ta sẽ đến luyện đan phòng tụ hợp cùng người. Vì đêm nay luyện đan phòng không người canh gác, chúng ta dễ dàng lợi dụng hơn.

Tiểu Bàn Đầu biết mình võ công kém, đi chỉ dễ làm hỏng việc, gật đầu nói:

- Được, thiếu gia phải cẩn thận, ta ở luyện đan phòng đợi tin người nhé!

- Không sao đâu, người cũng nên cẩn thận, đừng để bị phát giác hành tung.

- Tiểu Bàn Đầu đến trốn mà trốn cũng không xong thì nên treo cổ vậy!

- Cẩn thận, đừng để sơ sót, chúng ta đi thôi!

Thế là hai tiểu quỷ một cao một thấp lướt nhanh về phía kinh thành. Không bao lâu, Long Phụng hiên hiện ra đằng trước. Nhẹ bước, Tần Bửu Bửu nói:

- Muốn cho được cẩn thận, ta là Kim Đa Bửu Kim huynh, người là Bạch A Thánh Bạch huynh, đừng quên nhé!

- Vâng, Kim huynh!

- Khá lắm, Bạch huynh!

Hai người nhìn nhau cười, băng nhanh vào trong hậu viện, ra dấu tay. Tiểu Bàn Đầu đi về hướng luyện đan phòng, Tần Bửu Bửu thì nhắm phòng của Vương Thuần Thuần đột nhập vào.

Tần Bửu Bửu chẳng mấy chốc tìm nấp vào chỗ tối nhìn vào trong nhà, nói trong bụng:

"Thấy tình hình ở trong thì có người nhưng lại ngủ mất rồi, làm sao đây?"

"Đúng rồi!"

Mân bộ râu chữ bát trên môi, trong bụng khoái chí lại nói:

"Trần Đông Thăng chắc chắn đi hóa trang cho Quan Phi Phẩm, ta thừa cơ vào trong xem xem có thâm lấp đặt cơ quan gì không?"

Tần Bửu Bửu nhìn tả hữu xung quanh một hồi, đứng dậy chạy vào cửa phòng ngủ của Vương Thuần Thuần, xô nhẹ cửa, rõ ràng không có khóa, xẹt người vào, vén màn lên, nhìn thấy Vương Thuần Thuần ngủ say sưa, nhăn mày nói trong bụng:

"Lại bị điểm Thùy huyết rồi, Trần Đông Thăng không biết thương tiếc nữ nhân, vạn nhất sáu giờ đồng hồ về không kịp giải huyết có phải là hại toàn thân máu huyết của thị chảy ngược?"

Trong bụng quyết định trước khi đi sẽ giải huyết giúp thị. Tần Bửu Bửu buông màn xuống, bắt đầu dò dẫm trong nhà, không bỏ lỡ một thứ đồ vật gì có thể khả nghi. Cái đầu của Bửu Bửu chợt nghĩ đến bàn trang sức. Cẩn thận đem bàn trang sức dời qua một bên, chân dẫm dưới đất mấy cái, nghe tiếng kêu bọng hơi, rõ ràng ở dưới có thêm động khác, khổ nỗi không biết làm sao mở ra được.

Đột nhiên...

Có tiếng chân rất nhẹ truyền đến, Tần Bửu Bửu vội vã đem bàn trang sức dời lại chỗ cũ, chuồn nhanh đến trốn dưới giường, miệng chửi thầm:

"Lão tiểu tử Trần Đông Thăng về trễ chút, thiếu gia nhất định tìm ra cái địa đạo thông ra đâu, ghét thật!"

Lại thở dài nói:

"Ngày hôm nay sớm tôi hai lần đã bị buộc phải trốn dưới giường của nữ nhân, ông trời trên cao có biết nhất định chửi rửa ta cái thằng bé này vô dụng, làm mất mặt ông nhà hết!"

Trong lúc hẩn tự oán tự trách, tiếng chân càng lúc càng gần. Tần Bửu Bửu lúc này im lặng như tờ, nghe biết người đến không phải là Trần Đông Thăng. Vì tiếng chân rõ ràng là đến ba người lặn, đồng thời rình rình mò mò dường như sợ người ta biết được. Tần Bửu Bửu bụng cười thầm:

"Cùng đi phải không? Bất chước thủ đoạn của thiếu gia, đáng đòn, hãy xem sự lợi hại của thiếu gia".

Đưa ra một tay, nhẹ nhẹ giải thùy huyết cho Vương Thuần Thuần, xong vội vã lại ẩn người.

- Cót két.

Một tiếng kêu nhẹ, cửa mở, ba người lao nhanh vào phòng, đó là ba huynh đệ Hứa nhị, Hứa lão tam nói trước.

- Lão đại, xem trước coi tâm bà nương tử ngủ chưa?

Hứa lão đại theo lời vén màn nhìn một cái rồi buông xuống nói:

- Ngủ như heo chết, nhưng một mỹ nhân sống động thơm tho, xem thấy ứa gan.

Hứa lão nhị xì một cái không cho là vậy:

- Đừng quên công việc Long Vương giao cho bọn mình làm. Lão đại, gã Trần Đông Thăng muốn hợp tác với Long Vương phủ của bọn mình mà thiếu thành thật, tối nay vẫn khư khư nói dối mình là bang chủ.

Hứa lão nhị gật gật đầu, tức giận răng nói:

- Hấn tưởng Long Vương phủ của chúng mình là không biết gì? Long Vương có mật thư đến nói có người mật báo trong phòng ái thiếp của Trần Đông Thăng có mật đạo. Long Vương muốn chúng mình điều tra cho rõ.

- Ai mật báo, ai tố cáo Trần Đông Thăng?

Hứa lão nhị nói:

- Có phải là người trong bang nào đó đã điểm tử huyết Ô Ca Nhi chăng?

Hứa lão đại khoát tay, không chịu nói, nói nhỏ:

- Đừng nói cái chuyện băng quơ, mau tìm cho ra mật đạo. Đêm nay thừa dịp Trần Đông Thăng bận đi tìm Ô Ca Nhi cho Tần tiểu quý, cho nên chúng mình mới có cơ hội tốt như thế này, nếu qua đêm nay, muốn lén vào đây khó hơn lên trời, còn ở đó lòi thoi gì hả?

Lão nhị, lão tam dạ dạ vâng vâng, ba người làm lại động tác giống như Bửu Bửu khi nãy, cho thấy họ đối với cơ quan học cũng rất có sách lược, không bao lâu cũng động não đến bàn trang điểm.

Rủi thay...

Lúc ấy lại có tiếng chân truyền đến, ba huynh đệ họ Hứa đang tìm chỗ ẩn núp. Nãy giờ Vương Thuần Thuần giả vờ ngủ, giờ kêu to cứu mạng. Hứa lão nhị đang muốn đấm cho thị một cái chết mất. Hứa lão đại đã đem lại ba miếng vải khăn, nạt rằng:

- Đừng lo đến mục ấy, mau bịt mặt xông ra đi!

Người đến nghe tiếng kêu liền tung cửa sổ vào cũng vừa đúng lúc ngăn chặn được ba huynh đệ họ Hứa bịt mặt định tung cửa sổ thoát thân, cười lạnh một tiếng nói:

- Các người đêm khuya đến phòng ngủ của tiện nội, có tâm địa xấu gì hả?

Trần Đông Thăng hóa trang cho Quan Phi Phẩm thành Ô Ca Nhi trở về, gặp phải ba người bịt mặt ở trong phòng ái thiếp, trong bụng nổi sung thiên, chưa nói hết lời,

đã tung ra hai mươi bảy chiêu thức như vũ bão. Ba huynh đệ họ Hứa không dám đương đầu, hồi kích vài chiêu. Hứa lão đại hô nhỏ:

- Chạy!

Ba người chung sức đẩy một chưởng khiến lão Trần Đông Thăng sựng lại, rồi lập tức nhảy ra song cửa mà chạy.

Trần Đông Thăng đứng chết trân tại chỗ, trên mặt hiện ra một nụ cười dữ tợn, nói nhỏ:

- Ba huynh đệ họ Hứa tưởng đâu qua mặt Trần mỗ được, thật quá ngây thơ vậy.

- Đông Thăng...

Vương Thuần Thuần kêu lên trong sự hoảng hốt. Trần Đông Thăng đến ôm thị vào lòng an ủi nói:

- Đừng sợ, Thuần Thuần! Chúng nó đến làm gì? Có hà hiếp người không?

- Không có!

Vương Thuần Thuần co rúm trong lòng của trượng phu, nói nhỏ:

- Bọn họ trong phòng vừa đập vừa gõ, dường như là muốn tìm cái gì? Ta không dám lên tiếng, cho đến khi nghe có tiếng chân người về ta mới dám kêu cầu cứu, ta vẫn trong trạng.

Trần Đông Thăng đối với ái thiếp vô cùng thương hại, nói nhỏ nhẹ:

- Ba thằng nhỏ ranh con ấy ta không tha cho người đâu. Nhưng bây giờ ta chưa xuống tay với bọn họ được, Thuần Thuần, người hãy thông cảm.

- Ủ! Mọi việc do chàng quyết định!

Vương Thuần Thuần đối với lang quân trăm việc đều tuân thuận. Trần Đông Thăng không giải thích dài giong, đối với ái thiếp càng thương yêu tội nghiệp nói:

- Đêm nay người bị kinh hãi, ngày mai ta dặn thuộc hạ chưng cánh gà với sâm để người được an tâm. Kêu Lý Lý Ngân Tẩu đem cho người một cái vòng vàng, có thích không?

- Thích lắm! Đông Thăng... người thật tuyệt!

Vương Thuần Thuần tiếng nhõng nhảnh dịu dàng làm Trần Đông Thăng mê mẩn, cười kha kha.

Tần Bửu Bửu dưới giường không dám nhúc nhích, trong bụng vui mừng:

"Thì ra nữ nhân cũng dễ bị gạt, sau này có gặp thứ nữ nhân khốc lóc trước mặt ta, thì mua một cái xuyên bằng vàng cho, nếu như không hiệu quả thì trở về đánh đòn Trần Đông Thăng".

Trần Đông Thăng phu thê hai người thì thâm tâm sự. Tần Bửu Bửu chỉ còn cách mắt nhìn mũi, mũi nhìn mắt nghĩ đến việc riêng của mình, nhưng cũng không khỏi thâm than vận không may, không biết chừng nào mình mới có cơ hội rời nơi đây. Sự việc càng có nhiều ẩn khúc, cái ẩn số sắp được vén màn lên, khổ nỗi bây giờ phải trốn dưới gầm giường, than thở thật xui xẻo vô cùng.

*

* *

Long vương phủ chẳng phải là vương phủ của vương gia đương triều, mà là một bang hội bí mật. Thám tử của Kim Long Xã khi xưa có dò biết được tin này, thậm chí còn biết Long Vương phủ bí mật đặt ở đâu. Kim Long Xã đã từng hy sinh mạng của hai mươi vị huynh đệ, cuối cùng do một vị huynh đệ sắp trút hơi thở cuối cùng nói ra bên trong của bí mật ấy... phía dưới thổ địa công miếu.

Có điều người huynh đệ ấy không kịp nói ra cái thổ địa công miếu nào, đừng nói đâu khác, riêng ở kinh thành này số thổ địa công miếu lớn có, nhỏ có, khoảng hai trăm gian.

Kim Long Xã không thể vì việc không liên quan đến bản bang và không có sự xung đột ghê gớm nào mà phải hy sinh thêm mạng của huynh đệ, cho nên Long Vương phủ đó vẫn thần bí mịt mịt như thuở nào.

Phước Đức tự là cái miếu lớn nhất kinh thành, là thổ địa công miếu nhan đèn hưng thịnh nhất.

Đây là cái miếu do hoàng đế đích thân xây dựng, ban đêm như thuở nào không ai muốn ở lại, chỉ có quản miếu Vương Lão Phúc và cháu của y là Vương Đại Đầu ở lại trong miếu cùng với chư vị thần thánh qua đêm vắng lạnh, lúc bấy giờ...

Có tiếng xào xạt áp sát Phước Đức tự, Vương Lão Phúc vụt vụt mắt nói:

- Đêm tối như vậy còn ai đến thắp hương? Đầu Đà, người ra xem nào?

Wương Đầu Đà cái đầu cũng không lớn lắm, mắt lại rất tinh, đi ra nhìn quanh trở về nói:

- Người của mình, thưa thúc thúc, Sa Tương số bảy về bẩm báo.

- Số bảy?

Wương Lão Phúc đếm đầu ngón tay giải thích:

- Hôm nay mới mừng bốn, số bảy về làm gì? Đầu Đà, ra hỏi rõ ràng, đừng để gian tế trà trộn vào.

- Vâng!

Vương Đầu Đà vâng lời, gương mặt phúc hậu mỉm cười, ra trước cửa, hô rằng:

- Cười để đón Sa Tương, xin hỏi là ai vậy?

Sa Tương số bảy chạy đến gần, xem kỹ té ra là Quan Phi Phẩm, hấn hằm hừ nói:

- Diêm vương lòng dạ, Quan Âm mặt mày! Chú cháu nhà họ Vương dung nhan sắc sảo.

Vương Đầu Đà cười khanh khách thân thiết nắm lấy cánh tay phải của Quan Phi Phẩm, kỳ thật là bắt lấy mạch huyết của hắn, tiếp theo là lên tiếng răn đe nói:

- Số bảy, có nhớ sư muội cũng không nên nghĩ cách này, vạn nhất Long Vương tức giận, ngươi và Kinh Thủ số mười bảy có khi bị đập tan uyên ương, hai ngã chia lìa đó!

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm bị bấm vào cánh tay phải cũng không vùng vẫy, là lạ hỏi:

- Đầu Đà sư huynh, sư muội bị đổi số mười bảy khi nào vậy? Lẽ ra là số mười một mà?

Vương Đầu Đà tự vỗ sau ót, tự trách rằng:

- Xem Đầu Đà ta trí nhớ kém quá! Số mười một và số mười bảy đều là người đẹp, cho nên không cẩn thận cứ gọi nhầm hai người ấy.

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm chau mày, không vui nói:

- Đầu Đà huynh, ngươi đang thăm dò ta ư? Kinh Thủ số mười bảy Lưu lão đệ là nam nhi râu mày, làm sao cho là người đẹp?

Vương Đầu Đà cười ha hả... buông cánh tay phải của Quan Phi Phẩm ra, cung tay nói:

- Thất lễ, thất lễ! Tại vì ngươi lại về quá đột ngột, cho nên không thể không làm như vậy!

Sa Tương số mười bảy Quan Phi Phẩm cung tay đáp lễ:

- Ta sở dĩ về sớm ba ngày thực có việc trọng đại hồi báo, phiền nhờ Đầu Đà huynh bẩm báo Long Vương. Sa Tương số bảy đã đột nhập Đồ Long bang.

- Có thật là người không, số bảy?

Vương Đầu Đà vui vẻ hỏi:

- Ngươi ở đây đợi chút, ta vào trong tỉnh thị Long Vương.

Trong khi đợi Đầu Đà vào trong, Quan Phi Phẩm trong đêm mát lạnh như vậy lại đưa tay áo lau mồ hôi trán.

Không bao lâu, Vương Đầu Đà lại trở ra nói với Quan Phi Phẩm:

- Long Vương có lệnh, Sa Tương số bảy vào chùa nghe lệnh.

- Vâng!

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm nhận lệnh, cất bước vào chùa. Vương Lão Phúc đã có mặt bên trong nghinh đón, dần dần đi đến sau lưng một pho thần tượng Phước Đức, chánh thần của Phước Đức tự, nắm ông tiên thần vịn qua bên mặt hai vòng, lập tức xuất hiện địa đạo. Lão không nói năng gì, dẫn đầu đi trước. Địa đạo rộng có ba thước, hai bên vách có đèn chiếu sáng, đi xuống phía dưới, chia ra tám lối đi. Vương Lão Phúc đứng nghiêm ở giữa đạo khẩu, xoay người về hướng Quan Phi Phẩm nói:

- Long Vương ở tại Thất Điện chủ, người tự đến điện kiến đi!

Sa Tương số bảy rùng mình một cái nói:

- Ta rất sợ gặp Thất Điện chủ. Long Vương tại sao không ở tại Đại Điện chủ?

Wương Lão Phúc nhìn soi bói, nói mập mờ:

- Đại Điện chủ không có sự mê hoặc bằng Thất Điện chủ. Long Vương dĩ nhiên không muốn đến.

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm không để ý, ngắm nhìn lối đi số bảy một cái, nghiêm nghị nói:

- Đại Điện chủ đoan trang hiền hậu, cái ấy Thất Điện chủ làm sao so sánh bằng.

Wương Lão Phúc nghe cứ gật đầu, nhưng lại không có cách gì khác hơn.

- Việc này bọn ta không cần phải can thiệp vào. Trong bụng dù nghĩ như vậy, miệng cũng không nên nói ra. Người còn trẻ, ăn nói quá ngay thẳng làm Long Vương không vui, mới bị phái đi ra ngoài trình sát địch tình, mỗi tháng chỉ được về một lần hội diện với tình nhân, có thấy khổ chưa? Thôi được, mau đi vô đi, không khéo lại làm Long Vương phật ý.

- Vâng, Phúc thúc.

Quan Phi Phẩm đi vào miệng hang số bảy. Không được mấy bước thì bị một người to cao đến tám thước chặn lại, tiếng nói như chuông:

- Người có phải là Sa Tương số bảy? Làm sao mình chứng?

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm lấy ra một thẻ ngân bài, trên có khắc một con cá mập, nói một hơi:

- Số bảy sa ngư, cầu kiến Long Vương, xin Đồng Cự Nhân nhường đường.

Đại hán hiệu xưng Đồng Cự Nhân xem ngân bài chẳng sai, xoay người đi trước. Quan Phi Phẩm đi theo không bao lâu lại xuất hiện ba đường chi đạo. Đồng Cự Nhân xoay người nói lạnh lùng:

- Tự người hãy đi lấy, ta không đưa nữa.

Nói xong y phe phẩy đi mất.

Quan Phi Phẩm không do dự, vừa muốn đi thẳng vào chi đạo chính giữa, bỗng ở chi đạo bên trái xuất hiện một nữ nhân chừng hai mươi tuổi, vui vẻ nói:

- Quan sư huynh, Long Vương xá tội cho người, cho người về ư? Ta xin với Thất Điện chủ mấy lần, nhờ người nói hộ quả nhiên có kết quả?

Quan Phi Phẩm thấy nữ nhân ấy bèn giật mình, tiếp tục lắc đầu nói:

- Không, chuyện của Long Vương quyết định, cho dù có ai khuyên cũng vô dụng. Hôm nay ta về bẩm báo một chuyện, xong lập tức đi ngay.

Nữ nhân trên mặt đang đầy vẻ vui mừng lập tức tan biến, dậm chân trách nói:

- Người có thể xin Long Vương cho người chút ít thời giờ để cùng chung vui với ta?

- Không được!

Quan Phi Phẩm không cần suy nghĩ cự tuyệt nói:

- Nếu ta không về kịp trước canh tư, sẽ dẫn đến việc kẻ thù hoài nghi.

- Nhiệm vụ, nhiệm vụ!

Nữ nhân trẻ dậm chân nói:

- Người lời ngay nói thẳng dụng đến Long Vương, cho dù có vì Long Vương mà chết, Long Vương cũng chẳng tha thứ tội của người. Hừ, người là đồ ngu, ta không thèm lo cho người nữa.

- Sư muội, sư muội!

Mặc cho Quan Phi Phẩm kêu réo, nữ nhân trẻ đã biến mất vào thông đạo bên trái.

Quan Phi Phẩm lại thở dài một cái, bước thẳng vào chi đạo chính giữa, vốn là thông đạo rất chật hẹp. Quẹo mấy lần, lập tức xuất hiện một ngôi nhà lớn kim bích huy hoàng, có điều lạ là tuy dưới đất sâu, không khí vẫn không thấy ngột ngạt, càng không thấy có gì là khó chịu.

Nói đến Thất Điện chủ là chỉ người vợ thứ bảy của Long Vương. Cùng với Đại Tao Bà Vương Thuần Thuần sắc sảo như khác đàn cùng điệu, vô cùng xinh đẹp yêu kiều, thấy Quan Phi Phẩm chưa nói thì cười duyên. Long Vương ngồi trên ghế nệm cảm thù hình rồng bay, mặt dài vô cùng uy mãnh. Cái lỗ mũi héch lên trời càng làm tăng thêm vẻ bá khí của hắn. Hừ một cái mới nói:

- Người làm thế nào đột nhập Đồ Long bang?

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm cúi người chào rồi mới nói:

- Đêm qua Trần Đông Thăng phái người thân cận là Trần Đắc Lộc đến chợ về đêm, tìm một người tướng mạo giống như Ô Ca Nhi, tên có tiếng là lang thang bắt gia tử. Trần Đắc Lộc chọn được ta, muốn ta cải trang thành Ô Ca Nhi để đánh đổi với Tần Bửu Bửu là nghĩa đệ của Vệ Tử Y.

- Người nhận lời rồi ư?

- Vâng, thuộc hạ nhận thấy đó là cơ hội hiếm có, có thể mượn hóa thân Ô Ca Nhi tiếp cận Trần Đông Thăng, thậm chí...

- Đồ ăn hại!

Long Vương trợn mắt to như chuông đồng, ngắt lời nói:

- Người dám làm ngược lệnh của ta, tự ý quyết định lấy. Trong mắt người không có ta ư? Người đến chợ về đêm làm gì? Chuyện chết sống của Vệ Tử Y điều tra ra chưa?

- ...

- Thôi được!

Thất Điện chủ duyên dáng, nháy Quan Phi Phẩm một cái rồi nói với Long Vương rằng:

- Số bảy làm như vậy cũng là lo cho Long Vương phủ. Cái gã Trần Đông Thăng con người gian xảo, bọn ta không cho người nằm trong sào huyệt hấn, tránh sau này mọi việc đều bị hấn chiếm đoạt! Long Vương ôi, người nghĩ xem, thôi thà ủy nhiệm phái số bảy điều tra bang chủ thật sự của Đồ Long bang là ai? Thiết tưởng ba huynh đệ họ Hứa là đồ ăn hại. Bọn ta đào tạo hấn học thuật cơ quan học, lại không tìm được cơ quan, suýt chút chạm trán với Trần Đông Thăng, có tức không?

- Người chỉ biết nói chuyện giùm cho tiểu tử thối ấy!

Long Vương gia hừ một tiếng rồi nói tiếp:

- Số bảy, người nghe đây, bổn vương cho một cơ hội để lấy công chuộc tội. Người nhất định phải điều tra cho ra thân phận của Đồ Long bang bang chủ thần bí ấy. Còn Tần Bửu Bửu thân phận giá trị phi phàm, thuận tiện tóm cổ về đây. Chỉ cần người làm xong hai việc này, ta sẽ điều người về, đồng thời cho người tác hợp với Kinh Thủ số mười một Tôn a đầu.

Sa Tương số bảy Quan Phi Phẩm vui mừng quá sức tưởng tượng, vội nói:

- Vâng, đa tạ Long Vương, thuộc hạ thề chết để hoàn thành nhiệm vụ.

Long Vương ngẩn đầu lên cười to khơ khớ, nói:

- Được được, người đi đi!

- Vâng, thuộc hạ xin cáo lui!

Quan Phi Phẩm lùi vài bước đi ra.

- Khoan đã!

Thất Điện chủ kêu ngọt ngào duyên dáng nói:

- Một tháng không có về, người không định đi thăm người yêu của người ư?

- Đa tạ lòng tốt của Thất Điện chủ.

Quan Phi Phẩm cúi người nói tiếp:

- Thuộc hạ phải về trước canh tư mới không bị người ta hoài nghi?

Long Vương bực bội phủ tay phát nạt:

- Nếu như vậy còn không đi nhanh đi, cần bổn vương đưa đi hay không?

- Không dám, thuộc hạ cáo lui!

Quan Phi Phẩm vội xoay người ra đi.

Đi khỏi Phước Đức tự đã là canh ba, Quan Phi Phẩm tăng thêm tốc độ của bước chân.

Bỗng nhiên...

Một tên vừa lùn vừa xấu, toàn thân vàng ánh chiếu chiu chặn đường hấn lại hỏi:

- Ta nên gọi người là Ô Ca Nhi hay là Quan Phi Phẩm, hoặc là...

- Kim Đa Bửu Kim huynh!

Quan Phi Phẩm vội cắt đứt lời nói:

- Bọn ta thật có duyên, lại tương ngộ nữa rồi! Còn quý hữu Bạch A Thánh Bạch huynh đâu rồi?

- Hấn đâu mất rồi, bạn của ta Bạch Đường cũng không thấy rồi, người nói có lạ không?

Quan Phi Phẩm lúc bấy giờ mới ngấm nghĩa tử mĩ Kim Đa Bửu, nhìn thấy cặp mắt thò lòi to, bộ râu chử bát trông khô hài, đột nhiên ôm chặt lấy người cười to lên.

Tiếng cười gồ ghề giống như hai miệng sành sứ va chạm lẫn nhau, vô cùng chất tai. Kim Đa Bửu tiếng nói thỏ rè nghe không giống ai nói:

- Tiếng khó nghe như vậy hèn chi làm cho người to tiếng như vậy, mắc cỡ chết được.

Quan Phi Phẩm thấy thân hình của đối phương nhỏ lùn như vậy cười nói:

- Kim huynh thật là một chú lùn vừa hiếm thấy vừa dễ thương, lại hào hoa.

- Người dám cười ta là chú lùn ư? Coi chừng bị đánh đấy!

Kim Đa Bửu nói đánh là đánh, biết bàn tay của mình không đánh nổi đối phương nên lấy cây quạt lông vũ xa xả xong dùng quạt ấy làm đoản đao kiếm ngắn đâm thẳng vào bụng Quan Phi Phẩm.

- Cũng vừa đúng lúc để thử thử xem võ công của người thế nào?

Quan Phi Phẩm cười khẽ một tiếng, đôi tay quơ gió hướng về trước. Kim Đa Bửu người nhỏ, tâm tính dùng quạt lông vũ và tay trái đối phó với thế tay của Quan Phi Phẩm, thỉnh thoảng dùng chân quéo một cái. Quan Phi Phẩm dường như cố nhường hấn, chỉ tránh né không dùng chân.

Hai người vừa đánh vừa di chuyển vào chỗ tối. Trong lúc đánh nhau Quan Phi Phẩm nói nhỏ:

- Tiểu Bửu bối, người hoá trang cái bộ dạng như vậy để làm chi?

- Người bây giờ mới nhận ra, còn người sửa hình dạng lại cũng có thua gì ta đâu?

- Đừng đánh trống lảng nữa, người bám theo ta làm gì?

- Lêu lêu mắc cỡ, ai bám theo người. Mà phải nói là người đệ cho ta bám theo.

- Không có nhiều thời gian, đừng nói tầm phào, mau nói.

- Dữ quá! Đêm nay ta định đột nhập vào phòng ngủ của Vương Thuần Thuần để điều tra mật đạo. Rủ thay gặp người từ phòng Ô Ca Nhi đi ra, ta biết ngay người là Quan Phi Phẩm. Muốn biết người đi đâu cho nên ta mới bám theo từ xa, không bị người phát hiện chứ?

Khinh công của người rất khá, người lại nhỏ, muốn phát giác cũng khó. Nhưng mà từ nay về sau không cho phép người vào phòng của Vương Thuần Thuần, nguy hiểm lắm. Người có biết rất nhiều người muốn cái mạng của người không? Long Vương cũng muốn bắt người về để làm việc cho hấn!

- Được thôi, không chừng Long Vương sẽ thưởng cho ta một mỹ nhân.

- Hầy, lại bị người đoán trúng, Long Vương nói như vậy đó.

- A... đáng ghét, xem chiêu ta đây!

Kim Đa Bửu - Tần Bửu Bửu nghe những lời nói làm hấn không thích, không biết đối phương là người quan hệ ra sao với hấn, đôi tay nắm chắc, đôi chân ra bộ đá loạn xạ, người ngoài trông thấy rất rối loạn nhưng trong mắt của Quan Phi Phẩm thì cảm thấy kỳ dị lạ thường, nói nhỏ:

- Người học ở đâu cái miếng chưởng pháp cực pháp như vậy?

- Trong mắt của người chỉ có mỹ nhân, đâu có quan tâm đến võ công của ta?
- Xí, mỹ nhân là của Quan Phi Phẩm, hơn nữa ta chưa quên lời ta nói với người. Người không muốn nói thì thôi, bọn mình về mau.
- Thôi, để ta nói cho người nghe. Ta học lóm từ Trần Đông Thăng đó.
- Như vậy nguy hiểm lắm, lần sau không nên như vậy. Người muốn học võ ta dạy người.
- Thế thì người kể chuyện Quan Phi Phẩm cho ta nghe đi!
- Gần canh tư rồi, mau về đi. Để ban ngày có thời gian sẽ nói tiếp.
- Được, lần sau người không được cười ta là chú lùn, thất lễ lắm!
- Chúng ta phải tìm cách gây gổ nhau, như vậy mới không bị người ta để ý đến!
- Ấy! So sánh với nam nhân khác, thực tình ta có nhỏ hơn, không lùn đâu. Nên nhớ xem người mười mấy tuổi?
- Nói cũng phải!

Kim Đa Bửu cười, cố ý lớn tiếng nói:

- Họ Quan này, đồng đảng của người Trần Đắc Lộc đang co đầu rút cổ tìm ổ đó! Nói cho người biết, mau thả bạn của ta là Bạch A Thánh ra, không thì bọn ta Kim gia và Bạch gia không phải chỉ đùa chững ấy, sẽ liên kết đối phó với bọn tiểu nhân thói của các người!

"Thật là đứa trẻ lanh lợi!"

Quan Phi Phẩm thầm khen một câu, cũng cố nói lớn tiếng hơi lớn:

- Ta và Trần Đắc Lộc chỉ gặp nhau bất ngờ, đâu biết hấn và các người có gút mắc gì?
- Tiểu gia không muốn nghe người nguy biện, trả người lại cho ta.
- Người của người thật ngang ngược.
- Võ công mạnh thì có lý, họ Quan này, xem ta đánh đây!

Lúc này hai người không nói không rằng, hai thân người xoay chuyển như bay, cơ bản không còn phân biệt được ai là ai, chỉ có ở góc độ cao mới xem rõ đầu đuôi. Tiếng chưởng công kêu réo, người lùn dùng chưởng pháp, cước pháp càng thấy rối loạn, người cao thì trên mặt lộ ra nụ cười tán thưởng, đôi bàn tay hóa quyền, chiêu thức đơn giản, có na ná hình ảnh của thái cực quyền. Có điều kỳ lạ là thế công của Kim Đa Bửu càng lúc càng yếu, rõ ra là địch không nổi mấy thức quyền pháp đơn giản của Quan Phi Phẩm.

Từ đơn giản biến thành phức tạp là môn công phu võ học chí thâm. Kim Đa Bửu tỏ ra chưa luyện đến ngần ấy công phu, chỉ có khinh công chấp vá thôi.

Bỗng nhiên, hình ảnh hai người phân tán ra, Kim Đa Bửu thốt lên nói:

- Họ Quan nè, đêm nay ta đánh không lại người, không có nghĩa là ta bỏ qua cho bọn người. Chỉ biết nếu Bạch A Thánh một ngày không về, bọn ta Kim gia và Bạch gia thề chết quần thảo với bọn người mãi.

Quan Phi Phẩm vẫy vẫy tay, không cách nào nói:

- Chuyện không có liên quan đến ta, tìm ta thêm vài lần cũng vô ích! Người nên tin ở ta.

- Người đừng nằm mơ chứ!

Kim Đa Bửu vuốt hai lần râu chừ bát, giận đến run lên nói:

- Bất cứ ai chung đụng với Trần Đắc Lộc đều bị tình nghi, ta không bỏ qua cho một tên nào cả. Là hảo hán thì đừng co đầu rút cổ, phải ngoan ngoãn khuyên Trần Đắc Lộc giao trả Bạch A Thánh ra, không thì bọn ta kiếp này không bao giờ hết oán hận, tạm biệt!

Kim Đa Bửu ngang tàng đã đi xa, Quan Phi Phẩm lẩm bẩm một mình:

- Không bao giờ hết oán hận mới tốt, ta cũng không muốn ta và người hết oán hận. Thở dài nhè nhẹ, rồi thân hình hấn cũng vụt biến mất trong bóng đêm.

--- o O o ---